149. ÅRGANG ▪ NUMMER 2 ▪ JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE ▪ FEBRUAR 2000

LIAHONA

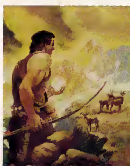

149. ÅRGANG ▪ NUMMER 2 ▪ JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE ▪ FEBRUAR 2000

LIAHONA

PÅ OMSLAGET
Forsiden: Udsnit af *Liahona*, af Arnold Friberg. *Bagsiden: Lehi og hans folk ankommer til den ny verden*, af Clark Kelley Price; *Liahona*, af Lowell Fitt, gengivet med tilladelse fra Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie, foto: Ron Read.

***LILLE LIAHONAS* FORSIDE**
Nephi på jagt med Liahona, by Gary E. Smith.

ARTIKLER

ISÆR FOR UNGE

SE SIDE 44

LILLE LIAHONA

SE SIDE 6

SE SIDE 2

SE SIDE 26

FEBRUAR 2000. 149. årgang. Nummer 2
LIAHONA 20982 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Marlin K. Jensen
Vejledere: F. Enzio Busche, John M. Madsen, Alexander B. Morrison

Curriculum Department:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Redaktionel leder: Richard M. Romney
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Assisterende chefredaktør: R. Val Johnson
Redaktør: Roger Terry
Assisterende redaktør: Jenifer Greenwood
Koordinator: Beth Dayley
Tidsskriftasssistent: Konnie Shakespear

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Seniordesigner: Sharri Cook
Designere: Thomas S. Child, Todd R. Peterson
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Kari A. Couch, Denise Kirby, Jason L. Mumford, Deena L. Sorensen
Digital Prepress: Jeff Martin

Abonnementsafdeling:
Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris Christensen
Manager: Joyce Hansen

Liahona:
Redaktør: Svend Aage Andersen
Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51
Kirkenyt: Lene Henriksen

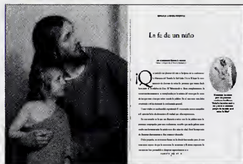
Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Nordisk Servicekontor, Utlandagatan 24, S-412 80 Göteborg. Tlf 0046- 31 77 88 976. Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 85 pr. år (inkl. moms og porto) betales direkte i menigheden under »Andet«. Skriv: »Liahona«.

Indsend manuskripter og spørgsmål til *Liahona*, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller med e-mail til CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org.

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bulgarsk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fijiansk, finsk, fransk, haitisk, hiligaynon, hollandsk, ilokano, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribati, kinesisk, koreansk, lettisk, litauisk, malagassisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, thai, tjekkisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

For readers in the United States and Canada:
February 2000 vol. 149 no. 2. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA.

JEG FANDT MIT SVAR I *LIAHONA*

For et par uger siden, døde min vens 12-årige søster. Mili var blevet hjerneskadet ved fødslen. Hun lærte aldrig at tale eller gå eller klare sig selv.

I længere tid hjalp jeg med at passe Mili. Da jeg hørte, at hun var død, var jeg utrøstelig. Så kom jeg i tanker om at have lært, at når vi opstår og vender tilbage til Herrens nærhed, er vi helt raske og har en fuldkommen forståelse. Denne viden var en stor trøst for mig.

Jeg ville gerne trøste hendes familie, men jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle delagtiggøre dem i den fred, jeg følte – især fordi de ikke er medlemmer af Kirken. Så slog det mig, at jeg skulle kigge i *Liahona*. Jeg valgte et tilfældigt nummer, og Budskabet fra Det Første Præsidentskab hed »Barnetro« af præsident Thomas S. Monson (se *Stjernen*, august 1998, s. 2–6). Han fortalte om en tiårig piges død. Han talte om Jesu Kristi smukke budskab: »Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres« (Mark 10:14). Det var lige det, jeg havde brug for. Jeg fandt ud af, hvordan jeg kunne trøste hendes familie.

Jeg er inderligt taknemlig og lykkelig for at være sidste dages hellig og for at have mulighed for at læse *Liahona* (spansk).

Gabriela Espeche,
Dorrego Ward,
Guaymallen Stav i Argentina

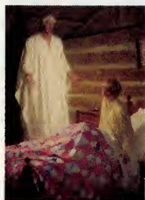
Redaktørens bemærkning: *Vi opfordrer jer til at fortælle os om jeres bekymringer og forslag med hensyn til Liahona. Send breve, artikler og forslag til* Liahona, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; *eller e-mails til* CUR-Liahona-Imag@ldschurch.org.

Skønt vi værdsætter jeres tilbagemeldinger og bidrag, modtager vi mange breve og e-mails, der ikke har med vores ansvar for Liahona *at gøre. For eksempel bliver vi ofte bedt om at hjælpe med at kontakte medlemmer, der bor i andre lande, eller sende særligt materiale til lektioner eller taler. Vi ville meget gerne imødekomme alle disse henvendelser, men det ville hindre os i at udføre vores væsentligste opgave, som er at udgive et kvalitetsmagasin, som er både informativt og åndeligt opbyggende. Vi anmoder jer derfor om at begrænse jeres henvendelser til de emner, der har med* Liahona *at gøre. Vi er altid taknemlige for breve til Kommentarer fra Læserne, svar til spørgsmål, som har været stillet i Spørgsmål og Svar, beretninger om trosfremmende oplevelser og berigende artikler om evangeliske principper. Jeres lokale ledere er bedre rustet til at vise jer de ressourcer, som kan hjælpe jer med andre anliggender.*

»FRYGT IKKE FOR AT GØRE DET GODE«

Præsident Gordon B. Hinckley

Ved begyndelsen af dette år 2000 forundres vi over Joseph Smiths vidnesbyrd om de ord, som han hørte som 17-årig. En nat blev han besøgt af Moroni, og Joseph skriver: »Han [Moroni] kaldte mig ved navn og sagde til mig, at han var en budbærer, sendt til mig fra Guds åsyn, og at hans navn var Moroni, at Gud havde et værk for mig at udføre, og at mit navn skulle nævnes for ondt og godt blandt alle nationer, slægter og tungemål, eller at der skulle tales både godt og ondt om det blandt alle folk« (Joseph Smith–H 1:33). Og sådan er det gået.

Dette er blevet en stor, verdensomspændende kirke. Vi glæder os over værkets umådelige vækst over hele verden. Vi er taknemlige for Kirkens medlemmers inderlige tro og trofasthed. Vi betragter alle hinanden som brødre og søstre, uanset hvilket land vi stammer fra. Vi tilhører det, der nok kan betragtes som verdens største fællesskab af venner på jordens overflade.

Vi er taknemlige for Kirkens medlemmers inderlige tro og trofasthed. Vi betragter alle hinanden som brødre og søstre, uanset hvilket land vi stammer fra. Vi tilhører det, der nok kan betragtes som verdens største fællesskab af venner på denne klode.

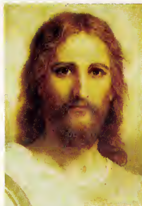
FÆLLESSKAB MED DE HELLIGE

Da kejseren af Japan var i USA for nogle år siden, var jeg med til en frokost, som blev afholdt for ham i San Francisco. Vi sad til bords med tre

FOTO: JERRY GARNS; *ENGLEN MORONI VISER SIG FOR JOSEPH SMITH*, AF TOM LOVELL

FOTO: DON L. SEARLE; *KRISTI BILLEDE*, AF HEINRICH HOFMANN

andre par, som havde stort kendskab til Japan og som havde boet der på et eller andet tidspunkt, mens de arbejdede for staten, erhvervslivet eller uddannelsessektoren. En af de herrer sagde til mig: »Jeg har aldrig truffet nogen som jer. Mange amerikanere besøgte Japan, mens vi var der, og de fleste af dem oplevede et stort kulturchok og var meget ensomme og led af hjemve. Men hver gang en mormonfamilie flyttede derover, fik de straks mange venner. De og deres børn blev straks integreret i både samfundet og i jeres kirke. Det talte min kone og jeg meget om.«

Vi skal være venner. Vi skal elske og ære og respektere og hjælpe hinanden. Hvor som helst sidste dages hellige rejser hen, bliver de budt velkommen, fordi sidste dages hellige nærer en fælles tro på vor Herre Jesu Kristi guddommelighed og er optaget af at virke for hans sags fremme.

Sådan skal det være. Vi skal være venner. Vi skal elske og ære og respektere og hjælpe hinanden. Hvor som helst sidste dages hellige rejser hen, bliver de budt velkommen, fordi sidste dages hellige nærer en fælles tro på vor Herre Jesu Kristi guddommelighed og er optaget af at virke for hans sags fremme.

Vi taler om fællesskab med de hellige. Det er og skal være noget meget håndgribeligt. Vi må aldrig tillade, at ånden i dette broderskab og søsterfællesskab svækkes. Vi skal konstant fremme den. Den er et vigtigt aspekt af evangeliet.

EN GRUNDLÆGGENDE UDLÆGNING AF VORES TEOLOGI

Brødre og søstre, »Vi tror, at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle. I virkeligheden kan vi sige, at vi følger Paulus' formaning: Vi tror alt, vi håber alt, vi har udholdt meget og håber at kunne udholde alt. Vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt« (13. Trosartikel).

Den trosartikel er en af de grundlæggende udlægninger af vores teologi. Vi burde overveje den ofte. Så

når vi følte os fristet til at gøre noget lurvet eller uhæderligt eller umoralsk, burde denne storslåede, altomfattende erklæring om etisk adfærd runge i vore ører. Så ville vi i mindre grad forsøge at bortforklare visse elementer af vores personlige adfærd, som vi ellers prøver at retfærdiggøre med en eller anden undskyldning.

Der er dem, som vil have os til at tro, at området mellem godt og ondt stort set er gråt, og at det er svært at afgøre, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert. Til dem, der mener det, vil jeg anbefale Mormons smukke udtalelse, som citeres af hans søn Moroni: »Thi se, Kristi ånd gives alle mennesker, for at de kan kende godt og ondt; derfor viser jeg jer, hvorledes I bør dømme. Thi alt, hvad der indbyder til at gøre godt og tilskynder til at tro på Kristus, kommer gennem Kristi gave og kraft; derfor kan I vide med fuldkommen sikkerhed, at det er af Gud« (Moroni 7:16).

Lad os gøre det til en fast vane i vores tilværelse at læse det, der styrker vores tro på Herren Jesus Kristus, verdens Frelser. Han er den vigtigste skikkelse i vores teologi og tro. Det er enhver sidste dages helligs pligt at vide med sig selv uden skygge af tvivl, at Jesus er den levende Guds opstandne og levende Søn.

»FRYGT IKKE FOR AT GØRE DET GODE«

Brødre og søstre, vi har intet at frygte, hvis vi holder os på Herrens side. For længe siden udtalte Herren storslåede, trøstende ord til dette folk:

»Frygt ikke for at gøre det gode, mine sønner, thi hvad I sår, skal I også høste ...

Frygt derfor ikke, lille hjord! Gør godt! Lad jord og helvede forene sig mod dig; thi dersom I er bygget på min klippe, kan de ikke få overhånd ...

Vend alle jeres tanker mod mig. Tvivl ikke, frygt ikke« (L&P 6:33–34, 36).

Hvis vi beder og søger visdom fra Gud, som er al sand visdoms kilde; hvis vi fremmer kærlighedens, fredens og harmoniens ånd i vores hjem; hvis vi udfører vores opgaver i Kirken med begejstring og trofasthed; hvis vi rækker hånden ud til vore naboer og andre i kristen kærlighed og påskønnelse og hjælper de nødlidende, hvor vi end måtte finde dem; hvis vi er ærlige over for Herren i betalingen af vores tiende og offerydelser, bliver vi velsignet, sådan som Gud har lovet. Vor Fader har indgået specifikke pagter med sit folk. Han er i stand til at holde disse pagter. Jeg bærer vidnesbyrd om, at han gør det. ☐

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. Vi tilhører det, der nok må betragtes som det største fællesskab af venner på denne klode.

2. Vi skal konstant fremme fællesskabet mellem de hellige – broderskabets og søsterfællesskabets ånd – for det er et vigtigt aspekt af evangeliet.

3. En storslået, altomfattende erklæring om vores adfærd over for andre findes i den trettende trosartikel. Vi bør studere den ofte.

4. Hvis vi vender alle vore tanker og handlinger mod Herren, har vi intet at frygte med hensyn til vores fremtid.

»SOM OM I VAR NÆRVÆRENDE«

Byron B. Merrill

MED PROFETISK FORUDSEENHED RETTEDE MORMONS BOGS PROFETER DERES VEJLEDNING OG ADVARSLER TIL DE SIDSTE DAGES BEHOV

De fleste forfattere skriver i den hensigt at deres ord vil blive læst af deres samtidige. Selv skrifter som Det Nye Testamentes evangelier og breve blev hovedsagelig skrevet til undersøgere og medlemmer af Kirken i den første kristne æra. I modsætning til dette normale mønster skrev Mormons Bogs profetiske forfattere hovedsageligt deres tekster som et vidne og en advarsel til folk, der levede i en anden tid og en anden kultur end de selv.

Moroni, den sidste forfatter i Mormons Bog, indledte sine skrivelser med en drøftelse af de forhold, som ville herske på jorden i de dage, hvor Mormons Bog skulle komme frem (se Mormon 8:14–41). Han sagde: »Se, jeg taler til jer, som om I var nærværende, og dog er I det ikke. Men se, Jesus Kristus har vist mig jer, og jeg kender jeres gerninger« (Mormon 8:35). Fordi de havde set vores tid og forhold gennem Guds forudseenhed og ved Kristi kraft kunne Mormons Bogs store forfattere – Nephi, Jakob, Mormon og Moroni – tale specifikt om emner, der har stor betydning for os: Forsoningens betydning, faren ved stolthed, profeters betydning, familiens rolle og løftet om, at Herren holder sine løfter.

FORSONINGENS BETYDNING

I en verden, hvor folk følger mange forskellige religiøse retninger, vidner Mormons Bog om, at »der ikke skal gives noget andet navn, ej heller nogen anden vej eller middel, hvorved frelse kan komme til menneskenes børn, uden i og ved Kristi, Herren, den Almægtiges, navn« (Mosiah 3:17).

Mormons Bog fortæller tydeligt, at menneskehedens faldne tilstand nødvendiggjorde Jesu Kristi mission og forsoning. For eksempel bemærkede Amulek: »... ja, alle er faldet og fortabt og må omkomme, hvis det ikke var for den forsoning, som nødvendigvis må ske« (Alma 34:9). Jakob vidnede om, at forsoningen »bereder en udvej til vor flugt fra dette frygtelige uhyres magt! Ja, dette uhyre, døden og helvede, som jeg kalder legemets død og ligeså åndens død« (2 Nephi 9:10). Denne forløsning, fortalte Lehi, kommer til enhver af os »ved den hellige Messias' fortjenester, barmhjertighed og nåde« (2 Nephi 2:8).

Amulek belærte om, at forsoningen ikke skulle være »et offer af mennesker, ej heller af dyr, ej heller af nogen slags fugl; thi det skal ikke være et menneskeligt offer, men det skal være et uendeligt og evigt offer« (Alma 34:10). Den, der skulle yde offeret, »skal være Guds Søn, ja, det skal være uendeligt og evigt« (Alma 34:14). Amulek hjalp os også til at forstå, at forsoningen gælder for alle, overalt og til alle tider, deriblandt også dem, der lyttede til hans ord et århundrede før Frelserens forsoning fandt sted: »... dersom I vil omvende jer og ikke forhærde hjertet, skal den store forløsningsplan *snart* blive iværksat for jer« (Alma 34:31; fremhævelse tilføjet).

Herren har vist sin store kærlighed til os ved at vise Mormons Bogs forfattere vor tid og inspirere disse forfattere til at tale om emner, der har relevans for os.

TIL VENSTRE: *KRISTUS I GETSEMANE*, AF HEINRICH HOFMANN; FOTO: JED CLARK; TIL HØJRE: *MORONI BEGRAVER PLADERNE*, AF TOM LOVELL; TEMPELTEGNING: PAT GERBER

Vendingen »uendeligt og evigt offer« henviser til dybden og bredden af Frelserens forsoning, til *kvaliteten* såvel som *kvantiteten* af hans lidelse. Alma sagde, at Jesus ville »påtage sig sit folks sorger og smerter«, at han ville »påtage sig døden, så han kan løse dødens bånd, som binder hans folk«, og at han ville »påtage sig sit folks synder og udslette deres overtrædelser ifølge sin befriende magt« (Alma 7:11–13). Eftersom Herren personligt har gennemgået alt, ved han »hvorledes han kan hjælpe sit folk i forhold til deres skrøbeligheder« (Alma 7:12).

Når vi forstår, hvor central forsoningen er i den evige plan, kan vi bedre forstå, hvorfor Nephi skrev: »Og vi taler om Kristus, vi glæder os i Kristus, vi prædiker om Kristus« (2 Nephi 25:26), og hvorfor Nephis far Lehi sagde: »Af hvor stor vigtighed er det derfor ikke at kundgøre disse ting for jordens beboere« (2 Nephi 2:8).

Alma opsummerede:

»Og således ser vi, at hele menneskeslægten var i en falden tilstand og var underkastet retfærdighedens krav, ja, Guds retfærdighed, som bestemte, at de for evigt skulle forvises fra hans ansigt.

Og nådens plan kunne ikke blive iværksat, uden at der blev gjort en forsoning; derfor soner Gud selv for verdens synder for at iværksætte nådens plan og tilfredsstille retfærdighedens krav, så Gud kan være en fuldkommen og retfærdig Gud og tillige en barmhjertig Gud« (Alma 42:14–15).

FAREN VED STOLTHED

Meningsmålinger om verdens største problemer omfatter ofte emner som økonomi, sygdomme, kriminalitet, politisk korruption eller miljøet. Men ifølge Mormons Bog er et af verdens største problemer en holdning, der bedst kan beskrives som stolthed. I Mormons Bog fordømme stolthed som den mest individuelt og kollektivt nedbrydende synd, vi kan give efter for.

For eksempel bemærkede Jakob, at medmindre de, »som er opblæst på grund af deres lærdom, deres visdom og deres rigdom … bøjer sig dybt i ydmyghed, vil [Gud] ikke åbne for dem« (2 Nephi 9:42). Efter at have set vore dage i et syn bemærkede Nephi, at »ikke-jøderne er opblæst i deres stolthed« (2 Nephi 26:20) og påpegede, at stolthed fører til hemmelige forbindelser og præstelist (se 2 Nephi 26:22, 29–30). Han advarede os også: »O, de vise, de lærde og de rige, som er opblæste i hjertets stolthed og alle, der prædiker falske lærdomme og alle, som bedriver hor og forvender Herrens rette vej, ve, ve, ve dem, siger Gud den Almægtige, thi de skal nedstyrtes til helvede« (2 Nephi 28:15).

Almas ord om stolthed synes særlig passende på os i dag: »Har I aflagt stolthed? Jeg siger jer, at dersom I ikke har gjort det, da er I ikke beredte til at møde Gud. I må hurtigt gøre jer rede, thi himmeriges rige er snart forhånden, og sådanne har ikke det evige liv« (Alma 5:28).

Moroni gav udtryk for en følelse, som han delte med andre profeter fra Mormons Bog, nemlig at »fine klæder« ofte er et tegn på stolthed (Mormon 8:36). Alma bemærkede, at zoramiterne var optaget af »deres kostbare klæder, deres ringe, deres armbånd og alle deres

TIL VENSTRE: FOTO: JED CLARK; TIL HØJRE: LAMANITEN SAMUEL PROFETERER, AF ARNOLD FRIBERG

Af nephiterne på lamaniten Samuels tid lærer vi faren ved ikke at følge vore levende profeters advarsler.

guldsmykker og alle deres kostbarheder« (Alma 31:28).

Da nephiterne var fulde af stolthed, konfronterede lamaniten Samuel dem og sagde: »... I er forbandet på grund af jeres rigdomme; og på samme måde er jeres rigdomme, fordi I har sat jeres hu til disse« (Helaman 13:21). Derefter advarede han dem: »I erindrer ikke Herren, jeres Gud, i de ting, han har velsignet jer med, men I erindrer altid jeres rigdomme, men I takker ikke jeres Gud for dem, og jeres hjerter er ikke henvendt til Herren, men svulmer af megen stolthed, så at I praler og hengiver jer til megen hovmod, misundelse, strid, ondskab, forfølgelse, mord og alle former for ugudelighed« (Helaman 13:22).

Mormon gav udtryk for en lignende bekymring og funderede over de menneskers tåbelighed, som når de bliver rigt velsignet, »forhærder ... deres hjerter og glemmer Herren, deres Gud ... på grund af deres medgang og store held« (Helaman 12:2). Årsagen til stolthed, forklarede Mormon, er at folket ikke ønsker, »at Herren, deres Gud, som har skabt dem, skal herske og regere over dem« eller »ikke [vil] have, at han skal være deres vejleder« (Helaman 12:6). Over for Moroni beklagede Mormon, at »denne nations eller det nephitiske folks stolthed vil blive deres undergang« (Moroni 8:27). Den skjulte advarsel fraråder os at følge samme kurs.

FØLG DE LEVENDE PROFETER

Mormons Bog belærer os om nødvendigheden af at følge de levende profeter. For eksempel blev Lehis og Ishmaels familier skånet ved Jerusalems ødelæggelse (se 2 Nephi 1:4). På samme måde førte Nephi alle »dem, der troede på Guds advarsler og åbenbaringer« i sikkerhed (2 Nephi 5:6). Den første Mosiah og Alma den Ældre førte også deres folk i sikkerhed (se Omni 1:12–14; Mosiah 24). Senere nephiter blev udfriet af deres fjenders hænder ved at følge profetisk vejledning fra hærføreren Moroni (se Alma 46–62) og blev skånet for

Mormons Bog hjælper os til at forstå, hvordan familier bør opføre sig over for hinanden. Lehis familieorienterede prioritering ses tydeligt, da han drog ud i ørkenen uden at tage noget med sig »med undtagelse af sin familie og levnedsmidler og telte«.

fuldstændig udslettelse ved at følge Gidgiddonis og overdommeren Lachoneus' lederskab, for de blev omtalt som »store[e] profet[er] blandt dem« (3 Nephi 3:19).

Blandt jarediterne »blev folket bragt til omvendelse«, da kongen beskyttede profeterne (Ether 7:25). I modsætning hertil »forhærdede [folket] deres hjerter«, da en senere konge ikke beskyttede profeterne, og de »forkastede alle profeternes ord« (Ether 11:13, 2). Resultatet var, at »Herrens ånd ... holdt op med at trættes med dem, og Satan havde fuld magt over folkets hjerter« (Ether 15:19). De blev da »fuldstændig ugudelige«, hvilket nedkaldte »Guds vredes fylde« (Ether 2:10–11).

Mormons Bog viser faren ved at forkaste de levende profeter, mens man hævder at tro på fortidens profeter. Under de begivenheder, der førte til deres fald, hævdede kong Noah og hans præster, at de troede på Esajas' ord, men de forkastede den levende Abinadis vidnesbyrd (se Mosiah 11–17). Folket i Ammonihah, som var »et hårdhjertet og hårdnakket folk« (Alma 9:5), citerede skriftsteder, mens de hånede Alma og Amulek, hvilket førte til et tragisk endeligt for deres by (se Alma 8–16). Nephi, Helamans søn, sagde til dem, der forkastede hans advarsler: »Og dersom Gud gav [Moses] sådan magt, hvorfor vil I da trættes med hinanden og sige, at Gud ikke har givet mig nogen magt ...?« (Helaman 8:12). Nephi fortsatte: »... I fornægter ikke alene mine ord, men I fornægter også alle de ord, som vore fædre har talt ... angående Messias' komme« (Helaman 8:13).

At forkaste de levende profeters ord er faktisk også at forkaste de ord, som er talt af profeter, som er gået forud. Især på grund af folkets forkastelse af »profeterne og de hellige« anrettede Herren den store ødelæggelse, som omtales i 3 Nephi 8 (se 3 Nephi 9:5, 7–9, 11–12). Herren

LEHI OG HANS FAMILIE REJSER TIL DET RØDE HAV, AF GARY E. SMITH; FOTO: CRAIG DIMOND OG JED CLARK

sagde: »Salige er I, om I giver agt på disse tolvs ord, som jeg har udvalgt af jer til at virke blandt jer« (3 Nephi 12:1). Vi kan da konkludere, at sand lykke kommer af i tanke og handling at følge de ord, som vi modtager fra levende profeter og apostle.

FAMILIENS ROLLE

Et af de mest omdiskuterede emner i vore dage er familiens rolle og dens betydning. Mormons Bog, der begynder med en beretning om Herrens handlemåde med en familie, viser, at familier udgør samfundets grundlæggende enhed. Nephis første ord omtaler med respekt hans »retskafne forældre« (1 Nephi 1:1), som belærte ham om Herrens veje. Lehis familieorienterede prioritering ses tydeligt, da han drog ud i ørkenen uden at tage noget med sig »med undtagelse af sin familie og levnedsmidler og telte«, mens han efterlod »sit guld og sølv og sine kostbarheder« (1 Nephi 2:4). I Lehis syn om livets træ var hans første ønske efter at have smagt frugten, at hans familie også skulle smage (se 1 Nephi 8:12). Fordi han var bekymret over, at Laman og Lemuel i drømmen nægtede at smage af frugten (1 Nephi 8:4, 35–36), formanede Lehi dem »med en øm faders hele kærlighed til at give agt på hans ord, så at Herren måske ville forbarme sig over dem« (1 Nephi 8:37).

Mormons Bog hjælper os til at forstå, hvordan familier bør opføre sig overfor hinanden. Vi ser, hvordan Nephi ærer sin fars rolle som patriark, hvilket omfatter Lehis ret til at modtage åbenbaring for familien, som det ses i episoden med den brækkede bue og fastsættelsen af tidspunktet for deres afrejse til det forjættede land med skib (se 1 Nephi 16:18–32; 18:4–8). Vi kan også hyppigt læse om forældres bekymring for deres børn i Mormons Bog. For eksempel kæmpede Alma den Ældre og Mosiah med bekymringer for deres børns velfærd (se Mosiah 27–28). Lehi gav inspirerede velsignelser til sine børn og børnebørn og belærte dem om frelsesplanen (se 2 Nephi 1–3). Alma den Yngre gjorde det samme ved at undervise, interviewe og bære vidnesbyrd for sine sønner i overensstemmelse med deres respektive behov (se Alma 36–42; 45).

Det nok største familiecentrerede budskab i Mormons Bog er, at forældre konstant skal undervise deres børn om Gud og hans retfærdighed i ord og gerning. Forældres og forfædres eksempel kan have en særlig stor indflydelse på deres efterkommere og motivere dem til at følge sandheden og leve i lyset, selv i tider med ugudelighed. Helaman fortalte det, mens han forklarede sine sønner Nephi og Lehi, hvorfor han opkaldte dem efter deres forfædre: »... at ... når I erindrer dem, da kan erindre deres gerninger ... at der kan siges og skrives om jer, ligesom der blev sagt og skrevet om dem« (Helaman 5:6–7). Han rådede dem til at ihukomme, »at det er på vor Forløsers klippe, på Kristus, Guds Søn, I må bygge jeres grundvold« (Helaman 5:12). Nephi og Lehi fulgte dette råd, og derfor var de i stand til at udrette mirakler blandt folket (se Helaman 7–11). Deres liv var vidnesbyrd om den påvirkning, som deres fars belæringer og deres forfædres trofasthed havde på dem. På samme måde havde de 2000 unge krigere stor tro, fordi »det var blevet dem fortalt af deres mødre, at dersom de ikke tvivlede, ville Gud udfri dem« (Alma 56:47).

Familiens helliggørende rolle kan opsummeres med to udtalelser fra Jakobs tid. Han roste de familier, hvor »deres mænd elsker deres hustruer, og deres hustruer elsker deres mænd, og deres mænd og deres hustruer elsker deres børn« (Jakobs Bog 3:7). Det var uden tvivl et sådant udtryk for kærlighed i Jakobs eget hjem, der gjorde at hans børn blev oplært i »Herrens tugt og formaning« (Enos 1:1).

HERREN IHUKOMMER OG HOLDER SINE PAGTER

Mormons Bog forkynder, at i de sidste dage vil Herren ihukomme »den pagt, som jeg har gjort med mit folk« (3 Nephi 20:29). Han vil »bringe en levning af Josefs afkom til kundskab om Herren, deres Gud« og »indsamle alle de tilbageblevne af Jakobs afkom, som er spredt over hele jorden« (3 Nephi 5:23–24). Omfattet af denne genoprettelsespagt er »så mange af ikke-jøderne, som vil omvende sig« (2 Nephi 30:2).

Disse løfter henviser til både timelige og åndelige velsignelser. Efter at Nephi har citeret nogle af Esajas' skrivelser om fremtiden, spurgte hans brødre, om Esajas skrev om åndelige ting (se 1 Nephi 22:1). Ved at svare at »de retfærdige behøver ikke at frygte« (1 Nephi 22:22), fordi Herren »vil bevare de retfærdige ved sin magt« (1 Nephi 22:17), antydede Nephi, at frelse vil være både timelig og åndelig.

Mormons Bog forudsiger, at »Gud Herren vil blotte sin arm for alle folkenes øjne ved at opfylde sine pagter … og bringe dem sit evangelium«, og til den tid vil han udøse sin vrede, så »alle de hovmodige og ugudelige skal være som halm« (1 Nephi 22:11, 15). Den hellige optegnelse rummer mange af Herrens trøstende løfter til dem, der »kommer til ham« (se 2 Nephi 26:33). Ligesom i gamle dage, hvor Herren stadfæstede »sit ord for dem i enhver henseende« (Alma 25:17), vil han også opfylde alle sine ord med hensyn til vores personlige og fælles fremtid.

Mormons Bog rummer mange af Herrens løfter til dem, der kommer til ham.

SKREVET TIL VOR TID

Man kunne undersøge mange andre emner af aktuel interesse. For eksempel drøfter Mormons Bog skrifternes betydning, værdien af at føre optegnelser, nødvendigheden af omvendelse og lydighed, missionering, bønnens betydning, frihedens og ledelsens rolle og den sande betydning af tro, håb og kærlighed. Mere end halvdelen af Mormons Bog er koncentreret om de begivenhedsrige 150 år før Frelserens komme, skønt den periode kun omfatter cirka 15 procent af den tid, som bogen i alt dækker. Præsident Ezra Taft Benson gav en mulig forklaring på denne fremhævelse: »I Mormons Bog finder vi et mønster for vores forberedelse til Kristi andet komme« (»Mormons Bog, vor religions slutsten«, *Stjernen*, januar 1987, s. 3).

Visheden om, at deres ord var henvendt på fremtidige generationer påvirkede i høj grad Mormons Bogs store forfattere i deres valg af, hvilke emner, prædikener og begivenheder de skulle nedskrive. Tænk for eksempel over Nephis inspirerede kommentar til Esajas' skrivelser, som findes i 2 Nephi 25–30. Tolv vers omhandler profetier om jøderne (se 2 Nephi 25:9–20). Yderligere 21 vers taler om Nephis eget folks fremtid (se 2 Nephi 25:21–26:11). Til sammenligning kan det nævnes, at 121 vers – eller omkring 75 procent af disse seks kapitler – omhandler Nephis syn om forholdene i verden »i de sidste dage eller i ikke-jødernes dage« (2 Nephi 27:1). Han bemærkede, at han vidste, at hans ord ville »blive af stor værdi i de sidste dage« (2 Nephi 25:8).

TIL VENSTRE: FOTO: JOHN LUKE; *TIL HØJRE:* MORMON FORKORTER PLADERNE, AF TOM LOVELL

Mormon fortalte dem i en fjern fremtid, hvordan de skulle finde sand lykke. Den fjerne fremtid, som han talte til, er vore dage.

Profeten Mormon, som det store forkortelsesværk Mormons Bog har fået navn efter, oplevede sit eget folks udslettelse. Ligesom sin søn Moroni rettede han klart sine skrivelser til en kommende æra, hvor Herren ville bringe hans optegnelse frem i lyset. Moroni sagde, at han måtte stå »som et unyttigt vidne overfor verden at bevidne de ting, som jeg så og hørte« (Mormon 3:16). I sin forkortelse udvalgte han prædikener og beretninger fra sit folks fortid, som direkte kunne anvendes på vores forhold. Han belærte dem fra en fjern fremtid om, hvordan de skulle finde sand lykke og afsluttede sit værk med sit vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium. Den fjerne fremtid, som han talte til, er vore dage. Moroni fuldendte den hellige optegnelse i det håb, at vi ville være taknemlige for den, og at vi ville »lære at være visere« end hans folk havde været (Mormon 9:31).

Nu hvor vi træder ind i et nyt århundrede og et verdsligt årtusind advarer Mormons Bog os om de farer, som enkeltpersoner og nationer nu står over for. Men den bekræfter også vores tro og håb i Kristus og styrker atter vores forståelse af de grundlæggende lærdomme og principper, som frelser os både åndeligt og timeligt. Ud over omhyggeligt at studere Mormons Bog skal vi også efterleve dens lærdomme. Ved at gøre det adlyder vi Herrens befaling om at ihukomme »den nye pagt, nemlig Mormons Bog og de tidligere befalinger, som jeg har givet dem. De skal ikke alene sige, men også *gøre* efter det, der er skrevet« (L&P 84:57; fremhævelse tilføjet).

Som en vigtig del af Herrens nye pagt er Mormons Bog efter guddommelig hensigt ikke bare *en* bog til vor tid, men *selve* bogen til vor tid. □

Alt er ikke i orden

Navnet tilbageholdt

Jeg gik i en skole, hvor det var svært at være sidste dages hellig. SDH-eleverne var i mindretal, og der var ikke mange af de andre elever, der delte vore standarder. Det var især hårdt for mig, fordi mine forældre blev skilt, mens jeg gik i 1.g.

Min familie var splittet. Vi skændtes hele tiden. Mine forældre havde ikke noget godt at sige om hinanden, og de fik mig fra at komme i kirken. Vores hjem var et stridens hus.

I den periode var livet ret forvirrende for mig. Jeg tror nok, at det var dengang, jeg virkelig fik øjnene op for skrifterne. Min familie støttede ikke mit studium af skrifterne. Selv min mor sagde, at det var spild af tid. Men i Mormons Bog fandt jeg en, som havde problemer med sin familie – og ved at læse om hans oplevelser fik jeg styrke til at klare mine egne problemer.

Mit familieliv er langt fra ideelt, men jeg finder trøst i det eksempel som andre, såsom Nephi, har vist.

Nephis far, Lehi, måtte ofte irettesætte Nephis ældre brødre Laman og Lemuel »på grund af [deres] hårdnakkethed; thi se, de knurrede mange gange mod deres fader« (1 Nephi 2:11).

»Og Laman blev vred på mig og ligeledes på min fader,« skrev Nephi, »og Lemuel blev også vred, for han hørte efter Laman. Derfor talte Laman og Lemuel mange hårde ord til os, deres yngre brødre, og de slog os endog med en stok« (1 Nephi 3:28).

Jeg forsøgte at være et godt eksempel for min familie. Jeg gik i kirke, deltog i GUF og bad regelmæssigt. Jeg opfordrede endda min mor til at blive aktiv i Kirken igen.

Nephi forsøgte også at være et godt eksempel og opfordrede sine brødre til at vende tilbage til Herren: »Og jeg, Nephi ... talte ... til dem ... og sagde: Se, I er mine ældre brødre, og hvordan kan det være, at I er så hårdhjertede og så forblindede i sindet, at det er nødvendigt, at jeg, jeres yngre broder, må tale til jer og sætte jer et eksempel?

NEPHI REVSER SINE OPRØRSKE BRØDRE, AF ARNOLD FRIBERG

Hvordan kan det være, at I ikke har lyttet til Herrens ord?« (1 Nephi 7:8–9).

Til tider, når jeg var alene, græd jeg. Til tider bad jeg for min familie. Men jeg følte mig altid ensom.

Atter vidste jeg, at Nephi havde oplevet det samme: »Men se, Laman og Lemuel ville ikke høre mine ord. Og da jeg var bedrøvet over deres hårdhjertethed, anråbte jeg Herren for dem« (1 Nephi 2:18).

Når jeg var ked af det, vidste jeg, at Nephi havde kendt bedrøvelse. Når jeg var modløs, vidste jeg, at Nephi også havde været modløs. Når jeg var ensom, vidste jeg, at Nephi også havde kendt til ensomhed.

Nej, min historie har ikke nogen rar, lykkelig slutning. Jeg ville ønske, at jeg kunne sige, at vi »levede lykkeligt til vores dages ende«, men det er ikke sket endnu. Min hjem er stadig ulykkeligt. Men min himmelske Fader har givet mig skrifterne, og jeg ved, at han forstår præcis, hvordan jeg har det derhjemme. Selv om krisen ikke er løst, har jeg i det mindste fundet trøst og fred og måder at tackle tingene på.

Nephi sagde: »Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så de kan udføre det, som han befaler dem« (1 Nephi 3:7).

Ligesom Nephi vidste, at Herren ville hjælpe ham med at udføre hvad end han fik befaling om at gøre, ved jeg, at min himmelske Fader fortsat vil styrke og støtte mig i min kamp for at tackle problemerne i mit jordiske hjem. Skrifterne er min livline til mit himmelske hjem. □

LIAHONA, AF ARNOLD FRIBERG

En røst fra støvet

Mere end 400 år efter Jesu Kristi fødsel begravede profeten Moroni de nephitiske profeters skrivelser i en øde høj (se Moroni 10:27). ❦ Den hellige optegnelse var skrevet for en skønne dag at vise medlemmer af Israels hus, hvilke store ting Herren havde gjort for deres forfædre og for at overbevise verden om, at Jesus er Kristus (se Mormons Bogs titelblad). ❦ I 1400 år ventede disse profeters vidnesbyrd, mens verden beredte sig på genoprettelsen. ❦ Nu hvor Mormons Bog er blevet oversat i sin helhed til mere end 49 sprog og udvalgte afsnit af Mormons Bog er blevet oversat til yderligere 42 sprog, er disse profeters røster med til at føre millioner til Jesus Kristus og hans gengivne evangelium. ❦ Det følgende er beretninger om den rolle, som Mormons Bog spiller i sidste dages helliges liv over hele kloden.

»Min glæde er for stor«

R. Stanley Swain

En dag, mens min hustru og jeg tjente i Aba-missionen i Nigeria, var min hustru ved at give nogle af grenens medlemmer orgelundervisning, da ældste Uwaifo og ældste Akagha bragte en dybt bevæget mand ind til os. Tårerne strømmede ned ad hans kinder. »Min glæde er for stor!« udbrød han. »Gud er alt for god!« Nysgerrigt bad vi manden, dr. Pius C. Ozoemena, om at fortælle os sin historie.

I august 1988 modtog dr. Ozoemena, der var forelæser i fysik ved Anambra State University of Technology i Enugu i Nigeria, en indbydelse til at overvære nogle møder for lærere i Italien. I løbet af dette kursus benyttede han ofte de lokaler, der var reserveret til meditation, og her bad og læste han.

»Ved en af disse lejligheder,« mindedes han, »kiggede jeg på de hellige skrifter, som stod på hylden, og opdagede blandt andet to sære bøger: Det ene var et bind, der indeholdt Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle, og det andet bind var *Et stort og forunderligt værk* af ældste LeGrand Richards (1886–1983) fra De Tolv Apostles Kvorum. Af alle bøgerne gjorde de to det største indtryk på mig. For første gang læste jeg om religiøse sandheder, der forklarede adskillige hidtil misforståede skriftsteder fra Bibelen for mig.

Min begejstring var så stor, at jeg betalte for at få begge bøgerne fotokopieret og professionelt indbundet. I gennem næsten et år læste jeg trofast i dem og sammenlignede deres budskaber med andre tekster om skriften. Instinktivt vidste jeg, at budskaberne var inspirerede.

I december 1989 vendte jeg tilbage til min landsby for at fejre jul, som det er skik blandt mit folk. Der mødte jeg min fætter, O. C. Ekufu, fra Lagos i Nigeria, der også var vendt hjem til landsbyen i julen.«

Dr. Ozoemena bemærkede, at hans fætter ikke længere røg eller drak øl. Da han spurgte sin fætter

MORONI BEGRAVER PLADERNE, AF TOM LOVELL

hvorfor, fandt han ud af, at han var blevet medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

»Mit hjerte hamrede af glæde,« sagde dr. Ozoemena. »Vi omfavnede hinanden, og jeg fortalte om mine egne oplevelser og viste ham mine dyrebare bøger. Han viste mig mange andre af Kirkens bøger, som han havde taget med fra Lagos, deriblandt dem, som jeg havde fotokopieret i Italien. Jeg gav udtryk for mit ønske om at blive medlem af Kirken, og han lovede at hjælpe mig med at komme i kontakt med de missionærer, der tjente i Enuku, hvor jeg arbejdede. Jeg var så glad, for jeg vidste ikke, at Kirken fandtes uden for USA.«

I overensstemmelse med sit løfte sendte bror Ekufu sin fætters navn og adresse til missionskontoret i Nigeria. Men dr. Ozoemena ventede ikke på, at nogen skulle kontakte ham. Han gik selv ud for at søge efter missionærerne. Efter længere tids søgen fandt han missionærerne, som tog ham med hen for at hilse på min hustru og mig.

Ældste Uwaifo og ældste Akagha begyndte at besøge familien Ozoemena og undervise dem i evangeliet. Dr. Ozoemena og hans hustru blev døbt den 4. februar 1990.

»I Kirkens åbenbarede bøger har jeg fundet en storslået og

ILLUSTRERET AF BRIAN CALL

sammenhængende frelsesplan gennem Herren Jesus Kristus,« forklarer bror Ozoemena. »Jeg er min himmelske Fader taknemlig for, at jeg har fundet evangeliet!«

Den smukkeste bog

Nancy Marilijn Ruiter

Som ung i Holland fik jeg mulighed for at tilbringe to uger sammen med søstermissionærerne. Jeg regnede med, at det ville blive to uger med hårdt arbejde – og masser af sjov.

Inden da vidste jeg, at jeg havde en himmelsk Fader, og at han elskede mig. Men i løbet af de to uger tænkte jeg på ham og hans værk døgnet rundt. Selv når jeg sov, drømte jeg om missionering.

Trods min begejstring bestod de første par dage af hårdt slid – uden megen succes. Da den første uge var forbi, var jeg udmattet, både åndeligt og følelsesmæssigt. Den aften læste jeg i Mormons Bog uafbrudt. Da jeg gik i seng, havde jeg en varm og rar følelse indeni, og jeg vidste, at min himmelske Fader ville give mig mod til at holde ud, når dørene blev lukket for os.

I de dage, som fulgte, var der stadig flere negative, end positive reaktioner. Men hvis der bare var én om dagen, der ville lytte. Så var det hele umagen værd.

En dag ringede jeg til en dame, der havde undersøgt Kirken i fire år. I telefonen fortalte hun mig, at hun ikke havde brug for Mormons Bog, for hun havde fundet en »smukkere bog«. Da vi tog hen til hendes hjem, håbede min kammerat og jeg på at kunne overbevise hende om at give Mormons Bog en chance til. Hun viste os uddrag af hendes bog, der handlede om barmhjertighed og stolthed, og hun så på os med et blik, der sagde: *Det står ikke i* jeres *bog, vel?*

Heldigvis havde jeg studeret Mormons Bog i seminar det år, og jeg kendte nogle skriftsteder om de emner. Jeg slog hurtigt op på dem og begyndte at læse. Jeg forklarede dem for hende på en måde, som jeg ikke anede, at jeg kunne.

Da jeg var færdig, havde hun tårer i øjnene. Hun sagde, at hun havde haft i sinde at give sit eksemplar af Mormons Bog tilbage til os, men nu havde hun besluttet at prøve at læse den smukkeste bog – Mormons Bog – igen.

Mit eget vidnesbyrd om Mormons Bog

Bethzaida Vélez Rivera

Jeg har altid gerne villet have et vidnesbyrd om Mormons Bog. Jeg vidste, at mine forældre havde vidnesbyrd, fordi de havde læst bogen og bedt om den. Jeg kunne

ikke sige det samme, da jeg aldrig havde læst hele bogen.

Jeg begyndte at komme i kirken, da jeg var lille. Min tro voksede, og jeg blev døbt som ung teenager. Jeg havde læst flere uddrag af Mormons Bog, som indeholdt smukke og spændende ting, og jeg havde hørt vidnesbyrd fra mine forældre og andre, der sagde, at bogen var sand. Men jeg vidste, at jeg måtte have mit eget vidnesbyrd.

I seminar satte jeg mig som mål at lytte til alt, hvad jeg blev belært om og at bruge mere tid på at studere skrifterne. I mit sidste år i seminar læste vi Mormons Bog. Jeg begyndte at bede mere, at læse mere og at høre bedre efter. Til seminar tog jeg omhyggeligt noter i mit hæfte.

Med tiden modtog jeg i mit hjerte det enkle, men stærke vidnesbyrd fra Helligånden om, at Mormons Bog er sand. Jeg fornemmede i mit hjerte, at denne kundskab var dyrebar.

Jeg ved, at vi alle kan modtage et vidnesbyrd om Mormons Bog og de andre skrifter. Som skriften siger: »Og gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting« (Moroni 10:5).

Sulten efter mere

LaChere Bodine Jones

Hjørnerne var krøllede af flittig brug. Siderne var slidte og revet lidt itu. Teksten var omhyggeligt understreget, og der var føjet noter til ude i margin. Det blå omslag havde næsten revet sig løs fra siderne, og guldtrykket var begyndt at miste sit skær.

Jeg fattede det ikke. Sådan så min Mormons Bog slet ikke ud. Jeg havde haft min siden jeg var ni, og nu hvor jeg var 18, så min bog stadig ny ud. Både omslaget og siderne var glatte og rene. Den havde knap været åbnet, og de få noter og understregninger, som jeg havde gjort, betød ikke meget for mig.

Jeg havde aldrig set så slidt et eksemplar af Mormons Bog. Min veninde havde ikke mishandlet sin bog – hun havde studeret ord på en måde, som jeg slet ikke fattede. Jeg havde læst bogen, og jeg havde bedt om den. Jeg følte virkelig, at det var Guds ord. Men da jeg så hendes Mormons Bog og skæret i hendes øjne, blev jeg klar over, at jeg kunne få mere ud af de ord, som jeg altid havde taget for givet.

Jeg begyndte at bede om, at jeg måtte have Helligånden med mig, mens jeg læste i Mormons Bog, og jeg begyndte at læse flere gange om dagen. Jeg overvejede det, som jeg læste, og studerede alle de vers, som jeg ikke forstod.

Jeg fandt et skriftsted, som jeg havde set mange gange, men som aldrig før havde betydet så meget: »Mæt jer med Kristi ord, thi se, hans ord vil fortælle jer alt, hvad I skal gøre« (2 Nephi 32:3). Jeg havde altid læst ordene, men jeg havde aldrig før mættet mig med dem.

På et eller andet tidspunkt i mine anstrengelser holdt jeg op med bare at kigge på ordene og begyndte i stedet at se budskabet. Jeg så frem til den tid, jeg tilbragte med Mormons Bog. Det var ikke længere en sur pligt, det var en velsignelse.

Min Mormons Bog er endnu ikke så slidt som min venindes. Siderne er endnu ikke så understregede, og omslaget er ikke slidt af flittig brug. Men det bliver det en dag. Jesus Kristus mætter virkelig dem, der læser hans ord.

»Lad mig se den bog!«

Coke Newell

Jeg gik sammen med min missionærkammerat ned ad en skyggefuld villavej i nærheden af University of Antioquia i Medellín i Colombia. Jeg havde haft mange udfordringer i den by, så jeg ventede det værste, da en ung mand trådte ud fra en gruppe studerende og råbte os an. Vi stod helt ubevægelige, mens han løb hen til os.

»Lad mig se den bog,« forlangte han og pegede på det eksemplar af Mormons Bog, som jeg havde i hånden.

Jeg holdt den op, så han kunne se forsiden med det gyldne billede af englen Moroni på den blå baggrund. »Du må få den, hvis du vil have den,« sagde jeg nervøst.

Han tog den.

Han næste spørgsmål kom helt bag på os: »Jeg kender jer. Hvor har I den bog fra?«

Min kammerat havde kun været i missionsmarken i tre dage, så jeg tog mod til mig og besvarede den unge mands spørgsmål så oprigtigt, som jeg kunne. Da jeg var færdig, havde han tårer i øjnene.

»Jeg har set den bog før,« sagde han. »Jeg har set jer to fyre før. Men det var i en drøm for syv år siden.«

Han begyndte at fortælle os om sin drøm. »Jeg så en enkel blå bog, uindbunden, med en guldfigur på omslaget. Manden var iført en kjortel og blæste på noget, der lignede en slags trompet.«

Men det var følelsen, som han huskede bedst. Han havde haft en overvældende fornemmelse af, at bogen var vigtig, betydningsfuld og sand. Han havde aldrig set bogen igen, før han så den i min hånd der på gaden.

Vi begyndte at undervise Juan Guillermo Mejia. Hver gang han hørte om et princip, sagde han, at han »allerede vidste det«, og at vi blot bekræftede, hvad han havde lært for længe siden. Den uge blev han færdig med at læse Mormons Bog, og han blev døbt om lørdagen.

Da jeg fuldførte min mission nogle måneder senere, var hans ældsternes kvorumspræsident i sin gren. Efter syv år havde bogen fra hans drøm ændret hans liv. □

Bag kulisserne

Peter B. Gardner

Da jeg var ung, holdt staven et »roadshow« en gang om året. Det var en aften med latter og sjov, mens hvert ward fremførte dilettantiske komedier for resten af staven i den overfyldte aktivitetssal. I ugerne inden begivenheden udtænkte wardenes ledere uhyrlige historier, udarbejdede latterlige sange og danse og overtalte tøvende unge til at iføre sig vanvittige kostumer. Man kunne næppe kalde vores »roadshows« for teater, men vi havde det skægt.

Af alle stavens roadshows, som jeg medvirkede i, er der især ét, som jeg husker. Det år, hvor jeg var 16, besluttede stavspræsidentskabet, som min far var medlem af, at wardene ikke længere måtte anvende glitter i deres kostumer eller makeup. Selv om glitteret så flot ud i projektørlyset på scenen, endte det altid i tæpperne og møblerne i de lokaler, som wardene brugte til at klæde om i. Eftersom roadshowet skulle afholdes på en lørdag, håbede stavspræsidentskabet, at denne forholdsregel ville være med til at holde bygningen ren til sabbatten.

Men i den begejstring og kappestrid, som fulgte med årets roadshow, blev stavspræsidentskabets opfordring stort set ignoreret. Da forestillingen var forbi, spejdede jeg efter min far blandt de medlemmer, der langsomt forlod bygningen. De så alle ud til at have haft en dejlig aften med venskab og sjov. Da jeg endelig fandt min far i et af de lokaler, der havde været brugt til omklædning, kunne jeg se, at han ikke morede sig. Han gik langsomt rundt i lokalet og så alvorligt på det glitter, der lå spredt på gulvet.

»De fleste af wardene brugte glitter,« sagde jeg dumt.

»Næsten alle lokalerne ser sådan ud,« sagde han og sukkede. »Havde vi ikke tydeligt sagt, at man ikke måtte bruge glitter?« spurgte han frustreret.

»Jo, det tror jeg nok,« sagde jeg og håbede på at lette stemningen.

Da vi havde fundet resten af familien og kørte hjem, var klokken allerede mange. Men efter at have lagt mine mindre søskende i seng, tog far sine bilnøgler og gik hen mod døren.

»Hvor skal du hen?« spurgte jeg.

»Tilbage til stavsbygningen,« sagde han stille. »Jeg vil se, om jeg kan gøre den lidt i stand inden søndag. Har du lyst til at tage med?«

Jeg havde ikke overvældende lyst til at tilbringe resten af lørdagen med at gøre rent, men da jeg tænkte, at far ellers skulle gøre al arbejdet alene, sagde jeg ja til at tage med.

Da vi nåede ned til stavsbygningen, var far i bedre humør. Mens vi gjorde rent, virkede han mindre modløs og endda en smule begejstret over den udfordring, som ventede os. Han brugte tiden på at tale med mig om skolen og mine venner.

Selv om det tog flere timer at gøre rent, fandt vi begge en vis glæde ved arbejdet og bestræbte os på at være så omhyggelige som muligt. Klokken var over midnat, da vi mente, at bygningen var parat til kirkemøderne næste dag.

Den næste dag følte jeg en særlig glæde, da jeg så på de rene lokaler og tænkte på, hvordan de havde set ud aftenen i forvejen. Jeg overvejede at fortælle mine venner om min ene nattevagt som pedel, men det virkede ikke passende. Tilsyneladende følte min far det samme. Den dag i dag kan jeg ikke mindes, at han har fortalt nogen om den nat.

Når jeg i dag tænker tilbage på det roadshow, så kan jeg ikke huske nogen af vitserne eller kostumerne eller musikken. Det jeg husker, er min far, der går og støvsuger og fejer og samler glitter op fra gulvet i kirken. Han arbejdede bag kulisserne for at gøre klar til sabbatten. □

ILLUSTRERET AF GREGG THORKELSON

Hvis du er længere fra Gud i dag, end du var i går ...

HVEM HAR FLYTTET SIG?

Lader du noget lokke dig væk fra Gud?
(Se 2 Mos 20:3; Matt 6:21, 24).

FOTO: JED CLARK

Lille Liahona

148. ÅRGANG • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • FEBRUAR 2000

Ældste David E. Sorensen

De Halvfjerds' Præsidium

Efter et interview af Jill Hymas

Jeg lærte bønnens magt at kende, mens jeg voksede op i den lille by Aurora i Utah. Vi drev et kvægbrug, og vores dyr var livsnødvendige for os. Vi kendte dem ved navn, og hver gang et af dyrene var syge, bad min far altid for det. Engang da en ko ved navn Old Blue fik luft i maven, knælede min far ned på engen ved siden af den og bad for hende. Old Blue kom sig.

1

Allerede som lille havde jeg mange pligter på gården. Da jeg var ni år gammel, bestod et af mine sommerjobs i at røgte en flok på 12 køer og 12 kalve på marken. Desværre elskede de at vælte hegnet og gumle løs af lucernen på marken ved siden af. Engang da de stak af, kom de ned i en tom kanal, der var små fire-fem meter dyb. Jeg vidste, at kanalen snart ville blive fyldt med vand, så det fangede kvæg ville drukne.

Jeg kunne ikke få 24 stykker kvæg op ad kanalens stejle skråninger, og jeg anede ikke, hvordan jeg ellers skulle redde dem, så jeg knælede ned og bad om hjælp. Jeg blev tilskyndet til at drive kvæget ned gennem kanalen til en anden mands jord. Jeg spekulerede på, om det nu var klogt, for jeg kendte ikke jorden eller dens ejer, og jeg ville nødig ende mellem endnu stejlere skråninger. Men jeg adlød Ånden og fandt snart et sted, hvor kvæget let kunne klatre op ad skråningen. Og vores nabo havde ikke noget imod det. Da jeg fortalte det til min mor, sagde hun, at jeg var blevet inspireret af min himmelske Fader.

I de år deltog jeg i Primary sammen med 11 andre drenge og fire piger. Mine primarylærere havde en stor indflydelse på mit liv. En lærer, søster Georgeanna Johnson, havde et stærkt vidnesbyrd og forventede, at

2

3

vi havde læst de anviste steder i skrifterne, når vi kom til Primary. Hun insisterede på, at vi skulle være velklædte og rene og lade være med at lave ballade. Af hende lærte jeg, at vi alle sammen er noget enestående og forskellige, og at vi er velsignet ved at være medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Søster Johnson påtog sig et ansvar for os, og hun ville have været sønderknust, hvis en af os havde overtrådt visdomsordet.

Søster Beth Curtis, en anden primarylærer, opfordrede os til at være ærbødige i Primary, og hun takkede os, når vi var det. Hun fremhævede betydningen af at være værdig til at bære Det Aronske Præstedømme. Alle drengene i min primaryklasse modtog Det Aronske Præstedømme og omdelte nadveren, da vi fyldte 12.

En anden, som øvede en stor indflydelse på mit liv, var min biskops kone. Hun var sygeplejerske, og hun belærte mig om Det Melkisedekske Præstedømmes magt og myndighed til at helbrede de syge. Hun belærte mig også om gaven at blive helbredt. En dag, mens min fætter og jeg legede i en silo, kom han til at vælte en sten, som ramte mig i hovedet. Før biskoppens kone forbandt mit dybe sår, bad hun min far og sin mand om at give mig en velsignelse. Mit sår heledes, og jeg behøvede ikke at gå til lægen. □

1. Ældste og søster Sorensen.
2. Som tiårig sammen med sin syvårige lillesøster Carolyn.
3. Som 14-årig (yderst til højre) med sine brødre Morris, Garth og Voyle.
4. Som 21-årig missionær.
5. Ældste og søster Sorensen med deres familie.

4

5

PÅ RETTE VEJ

Ann Jamison

»Og den, der tror på mig og bliver døbt, skal blive salig; og det er dem, der skal arve Guds rige« (3 Nephi 11:33).

Har du nogensinde været ude på en lang rejse? Hvordan vidste du, hvad vej du skulle? Fulgte du et kort? Fulgte du vejskiltene?

Vi er alle sammen ude på en meget vigtig rejse, nemlig en rejse til det celestiale rige, hvor vi kan leve sammen med vor himmelske Fader og Jesus Kristus. Vor himmelske Fader har givet os et »kort«, som vi kan følge på rejsen. Dette kort er Jesu Kristi evangelium. Herrens befalinger er som vejskilte langs ruten.

Vor himmelske Faders plan gør det muligt for os alle at komme til jorden og få en krop, lære at adlyde hans bud og følge hans Søn Jesu Kristi eksempel.

Når vi bliver døbt, træder vi ind ad porten, der fører ind til vejen tilbage til vor himmelske Fader. Uden at træde ind ad dåbens port kan vi ikke følge vejen til det celestiale rige. Når vi er blevet døbt, modtager vi Helligåndens gave. Helligånden hjælper os med at træffe de rette valg og holde os på vejen (se 2 Nephi 31:17–18).

Selv Jesus, der var fuldkommen, blev døbt (se Matt 3:16–17). Hans dåb viste, at han var lydig. Vor himmelske Fader er glad, når vi bliver døbt, fordi vi følger Jesu Kristi eksempel og er på vej tilbage til ham.

Når vi rejser på de jordiske landeveje, skal vi holde godt øje med skiltene, som fortæller os, hvornår vi skal dreje, stoppe og være forsigtige. Nogle af de vigtige evangeliske »vejskilte« er daglig bøn, studium af skrifterne, at følge den levende profet, ihukommelse af Frelseren, betaling af tiende, venlighed mod andre og lydighed mod vores forældre. Når vi holder disse bud, bliver vi på vejen til det celestiale rige.

Når vi er blevet døbt, er vi på rette vej – den vej, der fører til vores himmelske hjem.

Instruktioner

Find nogle »evangeliske vejskilte« ved at slå henvisningerne på side 5 op. Udfyld de tomme felter ved hvert vejskilt for at finde nogle af de bud, som kan hjælpe dig med at blive på vejen til det celestiale rige. Når du studerer skrifterne, så kig efter andre evangeliske vejskilte. Du kan tegne et lille vejskiltssymbol i margin ud for de skriftsteder, som du finder.

Forslag til fællestid

1. Mind børnene om, at dåben er et vigtigt skridt på vejen til det celestiale rige. Del børnene op i mindre grupper og giv hver gruppe en eller to af følgende skriftstedshenvisninger. Bed hver gruppe om at finde nogle af de »vejskilte«, som findes i skriftstederne, og som kan hjælpe os med at holde os på vejen til det celestiale rige. Børnene kan understrege vejskiltene i deres egne skrifter. Efterhånden som hvert vejskilt bliver fundet, kan I synge en sang fra Børnenes sangbog *om det princip. Skriftstedshenvisninger: Alma 32:27 (udøv tro); Alma 5:50 (omvendelse); Matt 6:14–15 (tilgiv); 2 Nephi 31:5 (bliv døbt); L&P 8:2 (lyt til Helligånden); 2 Nephi 4:15 (ransag skrifterne); L&P 124:45 (følg profeterne); Joh 13:34–35 (elsk hinanden).*

2. Forklar, at Frelserens liv og lærdomme byder på vidunderlige eksempler til efterfølgelse. Lad hver klasse mime en historie fra Jesu liv eller en af hans lærdomme. Mulige historier: Mark 1:35 (bøn); Matt 3:13–17 (dåb); Joh 13:34–35 (elsk andre); Mark 12:41–44 (enkens mønt); Luk 8:4–15 (lignelsen om sædemanden); Luk 10:29–37 (den barmhjertige samaritaner). Lad de andre børn gætte, hvilket princip det er, vi skal følge. Drøft måder, hvorpå de kan følge det eksempel. Syng »Da Jesus Kristus blev døbt«, (Børnestjernen, *september 1997, s. 5).* □

FOTO AF TEMPEL: STEVE TREGEAGLE; FOTO AF DÅB: LONGIN LONCZYNA; ELEKTRONISK BILLEDBEHANDLING: PAT GERBER

CELESTIALE RIGE

L&P 88:76
VEDBLIV I ____________________
OG __________________

JOH 15:12
ELSK
____
____
____

L&P 18:21
TAL
____
____

2 MOS 20:8
HUSK OG HOLD
DEN HELLIG
____
____
____

3 NEPHI 24:10
BETAL ____________

L&P 14:8 MODTAG
____

MOSIAH 13:20
ÆR MIT
____
____
____

APG 2:38 OMVEND OG
____

Når jeg træder ind gennem dåbens port, træder jeg ind på vejen til evigt liv (se 2 Nephi 31:17–18). Budene er som vejskilte, der skal holde mig på rette vej.

VOR HIMMELSKE FADERS VELSIGNELSER

Vivian Paulsen

Vor himmelske Fader har givet os mange flere velsignelser, end vi er klar over. Når vi lærer om og tænker på hans velsignelser, kan vi bedre forstå, hvor højt han elsker os.

Han har givet os mulighed for at få en krop og komme til jorden. Han har givet os udfordringer til at udvikle os åndeligt. Og han sendte sin søn Jesus Kristus for at sone for vore synder og dø for os. Hvis vi er trofaste og holder hans bud, omvender os, når vi gør noget forkert, og tjener hinanden og ham, kan vi leve med ham i det celestiale rige igen en dag.

Vor himmelske Fader kender og elsker hver eneste af os. Han hører og besvarer vores bønner. Og han hjælper os og leder os gennem Helligånden, profeterne, forældre og Kirkens ledere og lærere.

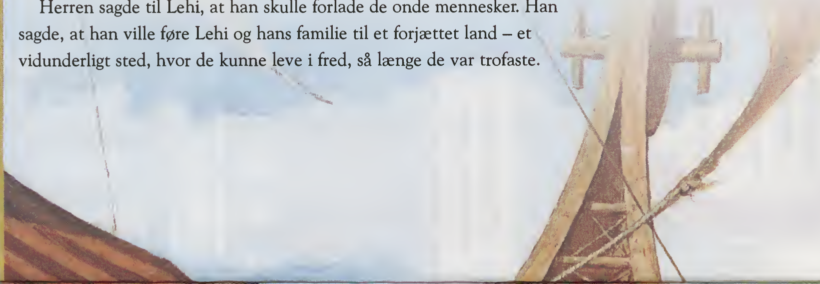
Profeten Lehi fra Mormons Bog kendte vor himmelske Faders kærlighed. Lehi prøvede at fortælle folk i Jerusalem om vor himmelske Fader og om hvor inderligt han ønskede, at de skulle være lydige og omvende sig fra deres synder, så de en dag kunne leve med ham igen. Men folk hånede ham og truede med at slå ham ihjel.

Herren sagde til Lehi, at han skulle forlade de onde mennesker. Han sagde, at han ville føre Lehi og hans familie til et forjættet land – et vidunderligt sted, hvor de kunne leve i fred, så længe de var trofaste. Så Lehi tog sin familie og de ting, som de ville få brug for – mad, frø, telte og redskaber – og drog ud i ørkenen. Da de var taget af sted, fortalte Herren Lehi, at hans familie ville få brug for skrifterne, og at hans sønner havde brug for hustruer. Så Lehis sønner vendte tilbage til Jerusalem. De hentede messingpladerne og Ishmael og hans døtre med tilbage.

Herren gav dem også et instrument, kaldet Liahona, som ledte Lehi på rette vej. Når hans folk var lydige, viste den dem, hvad vej de skulle gå, og lærte dem mere om Herrens hensigter. Når de var ulydige, virkede den ikke. Herren velsignede Lehi og Sariah, hans kone, med to børn mere. Han lærte også Lehis søn Nephi, hvordan han skulle bygge et skib, og han beskyttede Nephi mod hans brødre, da de vendte sig mod ham.

Selv da Lehi og hans folk sejlede over havet, vejledte Herren Lehi og hjalp ham. Fordi Herren elskede Lehi, velsignede han ham. Vor himmelske Fader elsker og velsigner også enhver af os. Ligesom Lehi bør vi huske at takke ham for hans velsignelser, holde hans bud og elske ham. □

(Se 1 Nephi 1–5, 7, 16–18).

LEHI OG HANS FOLK ANKOMMER TIL DET FORJÆTTEDE LAND, AF ARNOLD FRIBERG

MORMONS BOG-SPIL

Lorna Reed og H. J. Noel
ILLUSTRERET AF SCOTT GREER

INSTRUKTIONER
Tag disse to sider ud af bladet og lim dem på tykt karton. Klip kortene ud langs de fuldtoptrukne linjer, fold dem langs den stiplede linje (så billede og tekst vender ud af) og tape eller lim dem så sammen.

REGLER
1. Spil som hold eller enkeltpersoner.
2. Læg kortene med billedsiden op ad.
3. I skal skiftes til at vælge et kort, hvorefter I læser spørgsmålet på bagsiden op og besvarer det.
4. Slå svarene op i skrifterne. Hvis der blev svaret rigtigt, inden skriftstedet blev læst op, får den pågældende spiller eller holdet det antal point, som står på kortet. Hvis de måtte have skriftstedet til hjælp, får spilleren eller holdet et point for spørgsmålene 1–5, og tre point for spørgsmål 6.

Bemærk: Spørgsmål 6 i hver farve skal være vanskeligt. Du kan måske studere det på egen hånd til en tale i Primary, eller I kan studere det sammen til familieaftsen.

NEPHI
1 Nephi 3:1–4
3 POINT
1. Hvorfor sendte Lehi Nephi og hans brødre tilbage til Jerusalem efter messingpladerne?

NEPHI
1 Nephi 3:12–14
3 POINT
2. Hvad skete der, da Laman bad Laban om messingpladerne?

NEPHI
1 Nephi 3:29
3 POINT
3. Hvem hindrede Laman og Lemuel i at slå Nephi og Sam?

NEPHI
1 Nephi 4:7–8
3 POINT
4. Hvorfor lå Laban på jorden, da Nephi fik øje på ham?

NEPHI
1 Nephi 4:35
3 POINT
5. Hvem fulgte med Nephi og hans brødre, da de vendte hjem med messingpladerne?

NEPHI
1 Nephi 3–4
6 POINT
6. Fortæl hele historien om Nephi og messingpladerne, hvorfor pladerne var så vigtige, og hvordan Nephi fik fat i pladerne.

AMMON
Mosiah 28:1–3
3 POINT
1. Hvorfor drog Ammon og Mosiahs andre sønner ned for at leve blandt lamaniterne?

AMMON
Alma 17:20–21
3 POINT
2. Hvad skete der med Ammon, da han kom til Ishmaels land?

AMMON
Alma 17:22–24
3 POINT
3. Hvorfor ville kong Lamoni have, at Ammon skulle gifte sig med en af hans døtre?

AMMON
Alma 17:26–27
3 POINT
4. Hvad skete der med fårene, da Ammon og kongens andre tjenere førte dem ud for at drikke?

AMMON
Alma 18:40–42
3 POINT
5. Hvad skete der med kong Lamoni, da Ammon underviste ham i evangeliet?

AMMON
Mosiah 28:1–9; Alma 17–19
6 POINT
6. Fortæl hele beretningen om Ammon og kong Lamoni, hvordan Ammon reddede fårene, og hvad der skete med kong Lamonis folk på grund af Ammon.

Jeg vil indgå og holde min dåbspagt

Dåbens vej

I løbet af år 2000 vil du lære om dåb til fællestid. Dåb er en dyrebar gave fra vor himmelske Fader og Jesus Kristus. Ved tro på Jesus Kristus, omvendelse og dåb bliver vi renset for vore synder, vi bliver medlemmer af Herrens Kirke, og vi bliver parat til at modtage Helligåndens gave. Vi aflægger højtidelige løfter til vor himmelske Fader, og han lover os til gengæld velsignelser. Når du bønsomt læser skrifterne på denne plakat, vil du lære om disse løfter – eller pagter.

Du er måske allerede døbt, eller du forbereder dig måske til denne vidunderlige oplevelse. I begge tilfælde inviterer vi dig til i år at rejse ad den vej, som vor himmelske Fader har forberedt til os. Du vil komme gennem forberedelse til dåb, dåbsordinancen og overholdelse af pagterne hele livet. Du vil lære at genkende nogle af de vejskilte, som hjælper os med at komme sikkert frem. Invitér din familie med. Denne aktivitet vil hjælpe dig med at forberede dig til den virkelige rejse, der følger Frelserens fodspor og fører til evigt liv.

Instruktioner

1. Vend siden, åben hæfteklammerne, tag plakaten ud og luk hæfteklammerne igen.
2. Klip billedstrimlerne ved siden af plakaten ud langs de punkterede linjer, og læg dem i en kuvert.
3. Klæb plakaten op på noget kartonpapir, klip slidser langs med de punkterede linjer på plakaten, og hæng plakaten op. Sæt den åbne kuvert fast nederst eller bag på plakaten, så billederne let kan tages op i løbet af året.
4. Før venstre ende af den første billedstrimmel bagfra gennem de to slidser på plakaten, så januarbilledet er synligt. Træk strimlen et billede frem hver måned. I maj og september skal der en ny billedstrimmel i.
5. Klip den dobbelte bil ved siden af plakaten ud uden at skære den midt over. Fold bilen ved bagenden, så den kan køre i begge retninger. Tegn et billede af din familie i bilens vinduer. Sæt fligen ned i sprækken ved »Januar«.
6. I begyndelsen af måneden læses emnet og skriftstedet, og bilen flyttes til månedens sprække. Hvert billede på plakaten illustrerer en historie fra Mormons Bog, der passer til månedens fællestidsemne. Læs historien i Mormons Bog sammen med din familie.

Jeg vil indgå og holde min dåbspagt

Januar
HVORFOR ER DET VIGTIGT FOR MIG AT BLIVE DØBT?

»Og den, der tror på mig og bliver døbt, skal blive salig; og det er dem, der skal arve Guds rige« (3 Nephi 11:33).

Februar
HVORFOR BLIVER JEG DØBT, NÅR JEG ER 8 ÅR GAMMEL?

»Og når deres børn er otte år gamle, skal de døbes til deres synders forladelse og modtage håndspålæggelse« (L&P 68:27).

Marts
HVAD SKER DER, NÅR JEG BLIVER DØBT?

»Og på grund af den pagt, I har gjort, skal I kaldes Kristi børn, hans sønner og døtre« (Mosiah 5:7).

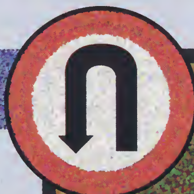
April
HVAD LOVER JEG VOR HIMMELSKE FADER, NÅR JEG BLIVER DØBT?

»De er villige til at påtage sig din Søns navn og altid erindre ham« (L&P 20:77).

Maj
HVAD LOVER VOR HIMMELSKE FADER MIG, NÅR JEG BLIVER DØBT?

»Og dersom I altid ihukommer mig, skal min Ånd være hos jer« (3 Nephi 18:7).

Juni
HVORDAN HJÆLPER HELLIGÅ[ND…] HOLDE MIN DÅBS[…]

»… dersom I vil betræde denn[…] Helligånd skal den vise jer a[…] (2 […]

FORBERED DIG PÅ AT KOMME IND

December

HVORDAN VIL DET HJÆLPE MIG MED AT FØLGE JESUS GENNEM HELE MIT LIV, NÅR JEG HOLDER MIN DÅBSPAGT?

»Og dersom du holder dem og holder ud indtil enden, skal du have evigt liv, hvad der er den største af alle Guds gaver« (L&P 14:7).

VÆR ET GODT EKSEMPEL

November

HVORDAN KAN VI HJÆLPE HINANDEN MED AT HOLDE VORES DÅBSPAGT?

»... vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed« (1 Tim 4:12).

LÆR AF MIG

Oktober

HVORDAN VISER JEG, AT JEG HOLDER MIN DÅBSPAGT?

»Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene« (Matt 5:16).

RING HJEM

BED ALTID

...NDEN MIG MED AT ...PAGT?

...e vej og modtage den ...lt, hvad I skal gøre« ... Nephi 32:5).

September

HVILKE ANDRE SÆRLIGE HJÆLPEMIDLER HAR VOR HIMMELSKE FADER GIVET MIG FOR AT HJÆLPE MIG MED AT HOLDE MIN DÅBSPAGT?

»Dine ord er en lygte for min fod, et lys på min sti« (Salme 119:105).

STOP

OVERVEJ DINE STANDARDER

NYD VÆRDIGT

Juli

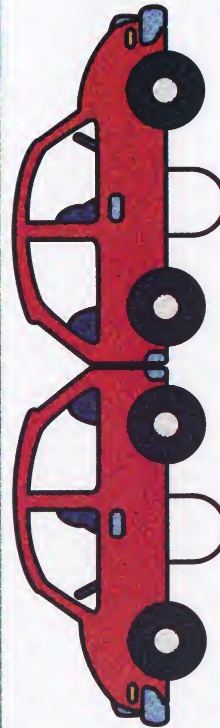
HVORDAN HJÆLPER DET MIG MED AT HUSKE MIN DÅBSPAGT, NÅR JEG NYDER NADVEREN?

»Dette er mit legeme, som gives for jer. Gør dette til ihukommelse af mig« (Luk 22:19).

August

HVORDAN KAN »MINE EVANGELISKE STANDARDER« HJÆLPE MIG MED AT HOLDE MIN DÅBSPAGT?

»Og deraf kan vi vide, at vi kender ham: hvis vi holder hans bud« (1 Joh 2:3).

APRIL Mosiah 18:1–17

AUGUST Alma 53:16–21

DECEMBER Moroni 10:3–5

MARTS 3 Nephi 11:1–28

JULI 3 Nephi 18:1–33

NOVEMBER 1 Nephi 7:6–21

FEBRUAR Moroni 8:1–26

JUNI 4 Nephi 1:1–23

OKTOBER Alma 17–18

JANUAR 2 Nephi 31

MAJ 3 Nephi 11:33–12:1; 18–19; 26–27

SEPTEMBER Enos 1

ELEKTRONISK SAMMENSAT AF PAT GERBER; ILLUSTRERET AF JERRY THOMPSON

AMULEK OG ZEEZROM

Alma 8:18–19, 21
3 POINT

1. Hvilken profet inviterede Amulek ind i sit hjem?

AMULEK OG ZEEZROM

Alma 10:7
3 POINT

2. Hvorfor inviterede Amulek profeten hjem til sig?

AMULEK OG ZEEZROM

Alma 10:14, 31
3 POINT

3. Hvordan tjente Zeezrom penge?

AMULEK OG ZEEZROM

Alma 11:22
3 POINT

4. Hvad sagde Zeezrom, at han ville give Amulek, hvis han ville benægte, at Gud lever?

AMULEK OG ZEEZROM

Alma 11:46
3 POINT

5. Hvad gjorde Zeezrom, da Amulek var færdig med at tale?

AMULEK OG ZEEZROM

Alma 8:18–32; 10–11, 15
6 POINT

6. Fortæl hele historien om Amulek og Zeezrom, om den magt, som Amulek fik, og om hvad der skete med Zeezrom, da han var syg.

JESUS KRISTUS

3 Nephi 11:13–14
3 POINT

1. Hvad sagde Frelseren, at folket skulle gøre, da han viste sig for dem ved templet i Overflødighedens land?

JESUS KRISTUS

3 Nephi 12:1
3 POINT

2. Hvor mange disciple gav Jesus særlig magt og myndighed til?

JESUS KRISTUS

3 Nephi 17:21–24
3 POINT

3. Hvad skete der med børnene, da Jesus havde velsignet dem og bedt for dem?

JESUS KRISTUS

3 Nephi 23:7–13
3 POINT

4. Hvilken profets ord sagde Jesus, at man skulle føje til optegnelsen?

JESUS KRISTUS

3 Nephi 28:4–9
3 POINT

5. Hvorfor ville de tre disciple undgå at smage døden?

JESUS KRISTUS

3 Nephi 8–10; 11:1–22; 12:1–2; 17; 18:1–11, 37; 28:1–16
6 POINT

6. Fortæl om Jesu Kristi besøg has nephiterne, om de store ødelæggelser efter hans død, og hvordan han modtog nadveren sammen med nephiterne.

JAREDS BROR

Ether 2:14
3 POINT

1. Hvorfor gav Herren Jareds bror besked på at omvende sig?

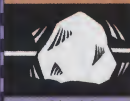
JAREDS BROR

Ether 2:19–20
3 POINT

2. Hvordan fik jarediterne frisk luft i deres skibe?

JAREDS BROR

Ether 3:1
3 POINT

3. Hvad gjorde Jareds bror med klippen?

JAREDS BROR

Ether 3:4–6
3 POINT

4. Hvad gjorde Herren ved de 16 sten?

JAREDS BROR

Ether 3:21–22
3 POINT

5. Hvad sagde Herren, at Jareds bror skulle gøre med det, han havde set og hørt?

JAREDS BROR

Ether 1:33–43; 2–3; 4:1
6 POINT

6. Fortæl hele historien om Jareds bror, om hvad der skete med folket i hans by, og hvorfor Herren viste sig for Jareds bror.

FIKTION

Meghan Decker

Lignelsen om ketchuppen

Niårige Charlotte skyndte sig rundt om hjørnet mellem varereolerne i supermarkedet, mens hun sørgede for, at hendes seksårige lillebror Anders ikke kunne få fat i indkøbsvognen.

»Det er snyd!« råbte han. »Du har kørt med den hele tiden.« Han forsøgte at gribe fat i vognen, men Charlotte drejede den væk og kom til at ramme en række ketchupflasker, der stod pænt på række på en hylde. To af flaskerne røg på gulvet og gik i stykker, så deres indhold sprøjtede ud over det hele. De to børn stirrede rædselsslagne på knuste glasskår og den blodrøde ketchup.

Mor kom i det samme rundt om hjørnet og sagde: »I skal blive her hos mig ... « Hendes ord døde bort, da hun så svineriet på gulvet og bekymringen i Charlottes og Anders' ansigter.

»Det ser vist ud til, at der er sket et uheld,« sagde hun. »Det gør ikke noget. Af og til går der noget i stykker, så man bliver nødt til at rydde op.«

Mor fik fat i en butiksassistent, som tørrede ketchuppen op og fejede glasskårene væk, uden at blive sur på Charlotte og Anders. Charlotte var stadig ked af det. Hun vidste, at det ikke ville være sket, hvis hun ikke havde drejet vognen væk, så Anders ikke kunne få den. Inden de forlod butikken, fortalte hun stille mor, hvordan uheldet med flaskerne var sket. Mor lyttede alvorligt, mens Anders stod og kiggede skræmt på.

»Får vi nu ballade?« spurgte Anders og var lige ved at græde.

Mor gav Anders et kram. »Nej, jeg tror, I har det skidt nok med det, der er sket. Så I skal nok passe bedre på i supermarkedet en anden gang. Men, Charlotte, hvad synes du, at du skal gøre for at gøre det godt igen for de flasker, der gik i stykker?«

»Jeg tror, at jeg må betale for dem. Det var ikke meningen at smadre dem, men det var alligevel min skyld,« svarede Charlotte.

»Det er en god idé,« sagde mor. »Jeg kan låne dig pengene, så kan du betale mig tilbage derhjemme.«

Henne ved kassen fortalte mor, at Charlotte havde leget med vognen, da flaskerne blev knust, så derfor ville hun gerne betale for ketchuppen. Ekspedienten takkede Charlotte, fordi hun var så ærlig. Charlotte fik det meget bedre.

Derhjemme havde Charlotte det ikke nær så godt, da hun gav mor en del af de penge, hun havde sparet op til sin båndoptager. Men hun var glad for, at hun ikke længere havde den ubehagelige følelse, som hun havde

haft, da flaskerne blev knust mod gulvet. Hun huskede, hvor rødt det hele havde været. Hun havde været bange for, at ketchuppen ville lave en plet på gulvet, som altid ville minde hende om hendes dumhed. Men den våde moppe havde gjort gulvet helt rent.

Nogle måneder senere smed Charlotte sig på sofaen efter søndagsmiddagen og sukkede.

»Hvad er der i vejen?« spurgte mor. »Jeg synes, du sukker så voldsomt på en søndag eftermiddag.«

»Mor, jeg skal tale om Jesu forsoning i Primary på næste søndag. Men jeg er ikke engang sikker på, at jeg ved, hvad forsoningen er.«

»Det lyder som en god søndagsaktivitet,« sagde mor og satte sig på sofaen ved siden af Charlotte. »Fortæl mig, hvad du allerede ved.«

Charlotte blev stille et øjeblik. Så svarede hun: »Jeg tror, at det var, da Jesus led for vores synder. Hvis vi omvender os, behøver vi ikke at lide for dem mere, fordi det har han allerede gjort. Og så kan vi blive tilgivet.«

»Godt!« sagde mor og gav Charlottes arm et klem. »Du forstår en hel del. Fortæl mig om tilgivelse. Hvad betyder det?«

»Jeg tror nok, at det betyder, at vi ikke får ballade alligevel.« Charlotte tænkte sig om. »Jeg mener, vor himmelske Fader tilgiver os, og så kan vi glemme det, der er sket.«

»Glemmer vi det helt?« spurgte mor hurtigt.

»Nå, nej ... Vi skal huske på, at vi aldrig skal gøre det forkerte igen. Og vi skal prøve at gøre det godt igen, ligesom når jeg siger undskyld til Anders, efter at have råbt ad ham eller sådan noget. Men når vi er blevet tilgivet, behøver vi ikke at have det dårligt over det mere. Men, mor,« spurgte Charlotte, »hvordan skal jeg forklare det til børnene i Primary? De treårige kan slet ikke forstå det.«

Mor var begejstret, og hendes øjne strålede. »Tror du, de kan lide en flonelstavle-historie?«

»Ja. Men hvordan kan jeg fortælle om forsoningen?«

»Tænk på ketchup,« sagde mor hemmelighedsfuldt.

Charlotte så forvirret på hende, men så råbte hun: »Alle tiders!« Hun hoppede op af sofaen og løb ud i køkkenet efter papir, blyanter og karton. Charlotte arbejdede på sin tale hele aftenen. Hun klippede figurer ud og tænkte på sin historie.

Næste uge glemte selv solstrålerne helt at vride sig i stolene, mens Charlotte holdt sin tale. Hun viste et billede af en ketchupflaske, og så den knuste flaske med den store sø af rødt ketchup. Børnene var chokerede ved tanken om at smadre hele to flasker med ketchup.

Charlotte forklarede: »Vi kan begå fejltagelser, der ser så grove ud, at vi ikke tror, at vi kan blive tilgivet. Men hvis vi omvender os, kan vi blive rene fra synd, ligesom ketchuppen blev tørret op fra gulvet.« Hun fjernede billedet af den knuste flaske og erstattede det med et billede af et helt rent gulv.

»Jesus hjælper os med at ›rydde op‹, når vi synder, hvis vi virkelig er kede af det og prøver at gøre det godt igen. Han led for vores synder, så vi ikke behøver at have dårlig samvittighed altid. Han hjælper os med at få det godt igen, når vi har omvendt os.«

Hun afsluttede sin tale med et skriftsted fra Bibelen, der forklarer, at selv om vores synder er røde som blod, kan vi blive hvide som sne ved omvendelse, takket være forsoningen (se Es 1:18).

Da Charlotte satte sig, så hun hen på mor, der sad bagest i primarylokalet. Mor blinkede til hende, og Charlotte smilede tilbage. Det var den bedste tale, hun nogensinde havde holdt. Måske ville resten af familien gerne høre den til familieaften! □

En dåbsbog

Elise Black
ILLUSTRERET AF FORFATTEREN

Lim denne side på karton og bed en voksen om at klippe de to strimler ud. Fold strimlerne som en harmonika langs linjerne, så titlen er øverst på den ene strimmel og billedet af biskoppens interview er øverst på den anden. Prik huller som angivet, læg de to foldede strimler oven på hinanden – med titelsiden øverst – og bind dem sammen med snor, som vist i illustrationen. Fortæl historien til din familie. ☐

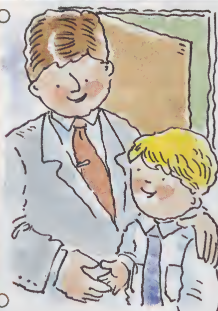
fold fold fold

EN DÅBSBOG

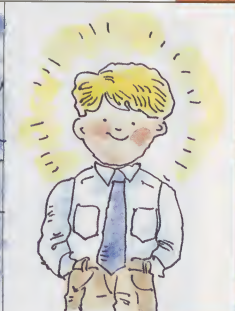

fold fold fold

Faste for Billy

Gloria Pope (Bygget over en virkelig begivenhed)

Der var noget galt med niårige Heidi, da hun kom hjem fra skole den kolde eftermiddag. I stedet for bare at smide sin jakke, da hun kom hjem, hængte hun den omhyggeligt op på en knage. I stedet for at kaste sig over køleskabet som en sulten tiger, sad hun stille og stirrede ud af vinduet, som om hun kiggede efter noget langt væk.

»Davs med dig,« sagde mor og prøvede at fange hendes opmærksomhed.

Heidi så ud, som om hun lige var vågnet af en drøm, da hun så hen på sin mor og smilede. »Hvordan har du haft det, mor?«

Mor tørrede sine hænder i forklædet og granskede Heidis ansigt. »Jeg har haft det fint. Hvad med dig?«

»Tja ... « Heidi tøvede lidt. »Min dag har været ... anderledes.«

ILLUSTRERET AF SHERRY THOMPSON

»Det tror jeg gerne. Du virkede, som om du var mange lysår borte.«

»Nå, måske ikke så langt. Men i hvert fald i Arkansas.«

»Arkansas er langt fra os her i Californien. Hvad fik dig til at tænke på Arkansas?«

Mor skar et æble i fire dele og bød Heidi et stykke. Hun tog det og knugede det i hånden.

»Vi får en ny dreng i klassen i morgen. Han hedder Billy og kommer fra Arkansas. Min lærer har fortalt os, at hans forældre var ude for en bilulykke. Hans mor døde, og hans far ligger på hospitalet og overlever nok heller ikke. Billy er blevet sendt herud til Californien for at bo hos sin onkel.« Heidi kiggede ned på det æble, hun havde i hånden. »Kan du forestille dig, hvordan han har det, mor?«

»Nej, men jeg kan se, at du tænker meget på det, ikke?«

Heidi nikkede. »Jeg ville ønske, at der var noget, jeg kunne gøre for ham. Han kommer til at føle sig så ensom i morgen.«

»Jeg er sikker på, at der er noget, du kan gøre. Prøv at tænke dig om.«

»Jeg kan smile til ham.«

»God idé.«

»Jeg kan vise ham rundt på skolen og fortælle ham, hvad vi gør i klassen.« Heidi hvilede hagen i hånden og så op på mor. »Men det er ikke nok. Er der ikke noget mere, jeg kan gøre?«

»Jo, der *er* noget, vi kan gøre for Billy. Noget, der måske er lige det rette.«

»Hvad?«

»Du og jeg kan faste og bede for ham. Vi kan bede vor himmelske Fader om at velsigne ham med fred i sit nye hjem og på sin nye skole. Vi kan også bede for hans far. Hvad siger du til det?«

Heidi tænkte på fastesøndage. Hun havde lært, at faste hjælper en med at føle Ånden, men hun følte sig som regel bare sulten og sur. Hun tøvede, men så var der noget indeni hende, der sagde hende, at det nok skulle gå. Hun smilede til sin mor. »Lad os gøre det.«

I det øjeblik trådte Heidis 13-årige bror Chris ind i køkkenet. Han hørte Heidis udbrud og spurgte: »Gøre hvad?«

Mor fortalte hurtigt Chris om Billy og forklarede deres plan. Chris sagde: »Jeg faster sammen med jer.«

»Gør du?« spurgte Heidi.

»Ja,« svarede han og rakte ud efter småkagerne. Hans hånd stoppede lige over kagedåsen, og han spurgte: »Hvornår begynder vi?«

»Efter aftensmaden,« svarede mor.

Den næste dag kom Heidi bleg, men glad hjem.

»Orv, og jeg som troede, at fastesøndag var slem. I skulle bare prøve at spille fodbold og se på, at alle de andre spiser frokost! Men jeg tror, at vores faste og bønner har hjulpet Billy.«

»Godt. Lad mig høre.«

»Jo, da jeg smilede til ham, smilede han tilbage. De andre børn var søde mod ham, og inden dagen var forbi, var han blevet gode venner med nogle af drengene.«

»Alle tiders,« sagde mor.

»Og så ... det er lidt underligt,« tilføjede Heidi. »Kan du huske, at jeg har sagt, at nogle af de andres banderi har generet mig?« Mor nikkede, og Heidi fortsatte: »Det var utroligt. Jeg hørte dem bande, men af en eller anden grund kunne ordene ikke trænge ind i mit sind. Det var som om min hjerne var beskyttet mod snavs hele dagen. Vildest, ikke?«

»Det var da alle tiders, Heidi,« sagde mor og smilede.

»Jeg er træt, men rigtig glad. Jeg håber, at Billy føler den samme fred, som jeg gør lige nu.«

Mor gav hende et lille kram. »Det har jeg på fornemmelsen, at han gør.«

Da Chris kom hjem, sank ham sammen i den nærmeste stol og lod sin tunge rygsæk falde til jorden med et bump. Han lænede hovedet mod ryglænet og lukkede øjnene: »Hvornår spiser vi?«

»Lad os lige afslutte vores faste med bøn. Vi skal snart have aftensmad,« sagde mor. »Men fortæl mig nu, hvordan din dag er gået.«

»Jeg er lidt slap i kroppen, men jeg tænkte hele tiden på Billy, og det hjalp,« sagde Chris. »Det gør ikke så meget, at jeg er gået glip af et par måltider, hvis det kan hjælpe ham.«

Mens de tre knælede ned for at bede for Billy endnu en gang, lagde mor armene om sine børns skuldre. Var det noget, hun bildte sig ind, eller var hendes børn vokset lidt den dag? □

»GÅ MED MIG«

Det er et sjældent privilegium at leve på jorden, mens vi træder ind i et nyt årtusind. Som sidste dages hellige forstår vi den enorme betydning af vor Herre og Frelser Jesu Kristi fødsel for små 2000 år siden. »Gud sendte sin Enbårne Søn til jorden for at udføre mindst to ting, som ingen andre kunne gøre,« bemærkede præsident Howard W. Hunter. »Den første opgave, Kristus udførte ... var at forløse hele menneskeheden fra faldet og derved sørge for en forsoning for Adams synd og for vore egne synder, hvis vi vil acceptere og følge ham. Den anden store opgave, han klarede, var at være et fuldkomment eksempel på retfærdig levevis, på venlighed, nåde og barmhjertighed, for at hele resten af menneskeheden kunne vide, hvordan de skulle leve, hvordan de skulle forbedre sig, og hvordan de skulle blive mere guddommelige« (»Hvad slags mænd burde I da ikke være«, *Stjernen*, juli 1994, s. 62).

DEN LEVENDE KRISTUS

Næsten 600 år før Frelserens fødsel erkendte profeten Nephi betydning af Jesu Kristi mission: »Og vi taler om Kristus, vi glæder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder« (2 Nephi 25:26). I dag tilbeder vi fortsat Herren som et levende, herliggjort væsen, som elsker os og nærer personlig omsorg for vores velfærd. At han levede og døde for næsten 2000 år siden er en historisk kendsgerning, at han lever og leder sin Kirke i dag bekræftes ved personlig åbenbaring og hans tjeneres inspirerede vidnesbyrd og frugten af deres arbejde.

HANS MILDE OMSORG

Ældste Bruce C. Hafen fra De Halvfjerds bar vidnesbyrd: »Enhver af os vil smage livets bitre aske fra synd og forsømmelse til sorg og skuffelse. Men Kristi forsoning kan hæve os fra aske til skønhed på det sikre løfte om udødelighed og evigt liv. Han vil løfte os op, ikke blot ved afslutningen af vores liv, men hver eneste dag af vores liv« (»Hovedpynt i stedet for aske: Jesu Kristi forsoning«, *Stjernen*, april 1997, s. 48).

Herren er altid opmærksom på vore behov og er ivrig efter at hjælpe. En søster fortæller, hvordan hun bad til sin himmelske Fader og blev velsignet ved forsoningens kraft: »Jeg havde ingen at vende mig til, intet sted at gå hen, bortset fra på mine knæ. Jeg bad, som jeg aldrig før havde bedt. Jeg fastede trofast, meningsfyldt og ofte. Jeg læste og studerede skrifterne fra ende til anden for første gang i mit liv ... Og han var der. Han hørte mine ydmyge bønner. Han lagde sin kærlige arm om mig. Han tilgav mig mine synder og viste mig en bedre vej. Jeg var forbløffet over den glæde, fremgang og de muligheder, som jeg fandt« (»After Divorce: Clearing the Hurdles«, *Ensign*, august 1985, s. 50).

Vi kan nærme os Frelseren ved at følge hans milde opfordring til at »gå med mig« (se Moses 6:34). »Vi må kende Kristus bedre, end vi nu kender ham,« rådede præsident Hunter, »vi må erindre ham oftere, end vi nu erindrer ham; vi må tjene ham bedre, end vi nu tjener ham. Da vil vi drikke af kilden, som vælder med vand til evigt liv« (Stjernen, juli 1994, s. 62) ☐

ILLUSTRERET AF RON PETERSON

VINGER

Anne Yelvington Lynch
ILLUSTRERET AF CARY HENRIE, MODELFOTO

Jeg traf William på den første skoledag i det tredje år, hvor jeg underviste i engelsk for voksne på det lokale universitet. Han var lille med mørke øjne, lyse krøller, ikke særlig køn, uvasket og, som jeg snart skulle erfare, næsten total analfabet. Det var i begyndelsen af halvfjerdserne, hvor langt hår var populært blandt de unge og narko var ved at blive et stort problem. Jeg tænkte: *Der har vi endnu et offer for narkokulturen.* Og hjertet sank i livet på mig.

Efter mine indledende bemærkninger bad jeg klassen, som jeg altid gør den første skoledag, om at skrive om sig selv. Da jeg kiggede rundt på eleverne, lagde jeg mærke til, at William sled i det med sit skriveri. Han knugede blyanten og slikkede med jævne mellemrum på stiften. William havde næsen helt nede i papiret, hans øjenbryn var knebet tæt sammen.

Resten af klassen blev forholdsvis hurtigt færdig med opgaven og begyndte at blive urolige. Jeg lod dem gå hjem. Det tog William 40 minutter at skrible nogle få linjer, og da han endelig rakte det til mig, kunne jeg ikke læse det. Han stod ved mit kateder og stirrede på mig, mens jeg så på opgaven.

»Skal jeg læse det for dig?« spurgte han.

»Ja.«

»Jeg hedder William, og jeg lever af en statspension og bor i min bil i en tom garage. Jeg er 19 år gammel, og siden jeg var 11 år, har jeg været dranker. Nu har jeg besluttet at lære noget.«

»Hvis nogen viser mig det, så kan jeg godt lære det. Hvis jeg havde den anden bog, kunne jeg øve mig. Jeg er ikke dum.« Jeg rakte ham *Huckleberry Finn*.

Jeg havde aldrig før undervist en elev, som knap kunne læse og skrive. Jeg anede ikke, hvordan jeg skulle gribe problemet an.

»Du har stavet samtlige ord forkert,« sagde jeg.

William så fortørnet ud. »Jeg skal nok lære det,« sagde han.

»Godt, nu skriver jeg dem rigtigt, og når du kommer til klassen i morgen, skal du kunne skrive dem rigtigt.«

»En diktat,« sagde han, som om det var et magisk ord.

Jeg kiggede væk fra ham. »Hør, William ... « Det var min hensigt at fortælle ham, at klassen ville være umulig for ham at klare, at hans evner var så ringe, at han straks ville sakke bagud, og at der ikke var noget håb om, at han kunne indhente de andre. Det var min hensigt at sige, at han overhovedet ikke ville kunne klare kurset. Men i stedet sagde jeg: »Dine almene færdigheder er noget begrænsede. Hvor stor en indsats er du villig til at yde?«

Han stirrede på mig.

»Vi skal læse svære forfattere, som Shakespeare og Twain.«

»Hvem?«

»William Shakespeare. Mark Twain.«

»Nå,« sagde han. Og efter en pause tilføjede han: »Jeg kan lære det.«

»Det bliver ikke let for dig,« sagde jeg. »Men hvis du vil yde en indsats ... «

Jeg regnede ikke med at se ham igen nogensinde, men den næste dag var William den første, der mødte op. Han

satte sig allerforrest, og mens jeg underviste, fulgte hans øjne mig opmærksomt. Hans øjenbryn var knebet sammen til samme buskede linje, og hans mund stod lidt åben, mens han lyttede. Da lektionen var forbi, stod han i lang tid ved mit kateder og stirrede på mig.

»Hvad er der?« spurgte jeg irriteret.

»Jeg er parat til at stave,« sagde han.

Og det var han. Han havde lært alle ordene udenad, og når jeg sagde et ord, skrev han det hurtigt.

Han stod og kiggede på mig, mens jeg rettede hans opgave og krydsede hvert rigtigt stavede ord af. Til sidst skrev jeg et 13-tal og med store bogstaver: JEG ER MEGET STOLT AF DIG øverst på siden. For første gang så jeg William smile. Han tog papiret, foldede det omhyggeligt sammen og stoppede det i sin skjortelomme.

»Nå,« sagde han, »jeg vil gerne øve mig lidt på at læse. Har du noget, jeg kan låne?«

»Jeg tror ikke, jeg har noget, der egner sig,« sagde jeg. Jeg trak min skuffe ud og begyndte at rode papirer og bøger igennem.

»Hvad med den?« sagde han og pegede på et eksemplar af *Huckleberry Finn*.

Min hånd tøvede, og så rystede jeg på hovedet. »Den bliver for svær for dig.«

»Jeg har altid gjort svære ting,« sagde han.

Jeg tog *Elefanten Ellie lærer at flyve*, en af min datters bøger, op af skuffen.

»Den er jo for børn,« sagde han.

»Den er god til nye læsere,« sagde jeg og rakte ham den.

»Jeg vil have den anden.«

Jeg ignorerede hans bemærkning, slog op i børnebogen og begyndte at læse højt, mens jeg lod en finger følge ordene. Han stod ved siden af og så på og lyttede.

»Lad nu mig prøve.« Han læste tøvende og med stort besvær. »Der kan du se, hvis nogen viser mig det, så kan jeg godt lære det. Hvis jeg havde den anden bog, kunne jeg øve mig på det. Jeg er ikke dum.«

Jeg rakte ham *Huckleberry Finn*.

Hver dag sendte jeg William hjem til garagen med en ordliste i den ene hånd og en af min datters bøger stukket under armen. Hver morgen vendte han tilbage og havde fod på stoffet. Nogle få uger senere afleverede han Twain-bogen. »Jeg har læst den,« sagde han, og hans stolte ansigtsudtryk fik mig til at knibe en tåre.

Den uge gav jeg ham en pose, som indeholdt et stykke sæbe, en vaskeklud, et håndklæde og en deodorant. »Det er også en vigtig del af din uddannelse,« sagde jeg.

Han kiggede først ned i posen og så hen på mig, ganske lamslået. Men næste dag var William ren. Og han læste og skrev med langt større selvsikkerhed. Han gjorde så store fremskridt, at han insisterede på også at læse digte op fra vores læsebog, når vi læste i klassen. Og hver dag blev han efter klassen og talte med mig i en time. Han stillede faktisk det ene spørgsmål efter det andet, og jeg forsøgte at besvare dem.

Hans begejstring for at lære var smittende, og snart var der tre andre elever, som også blev tilbage efter klassen. Der var Suzy, der senere uddannede sig til sygeplejerske; Joby, der tog en doktorgrad i biologi; og George, der gerne ville være læge, men som omkom ved en motorcykelulykke det forår.

Georges død rystede hele klassen dybt, og vi brugte den dag på at tale om livets flygtighed og forsøgte at besvare de evige spørgsmål: Hvor kommer vi fra? Hvorfor er vi her? Og hvad sker der med os, når vi dør? Jeg fortalte klassen, at kundskab er magt, at Guds herlighed er intelligens, og at det eneste, som vi kan tage med os fra denne verden til den næste, er de forhold, vi har haft til andre, og den kundskab, som vi opnår i dette liv.

»De fleste lærer på to måder,« fortalte jeg dem. »Den ene måde er erfaring, men livet er ikke langt nok til, at vi kan opnå al vores kundskab på den måde. Den anden måde er ved at læse.« Jeg opmuntrede dem til at brede

Engang bad han om at måtte låne mit eksemplar af Mormons Bog. Jeg gav ham et eksemplar, og en uge senere fandt jeg ud af, at han havde ringet til det missionærnummer, som stod ved siden af mit vidnesbyrd forrest i bogen.

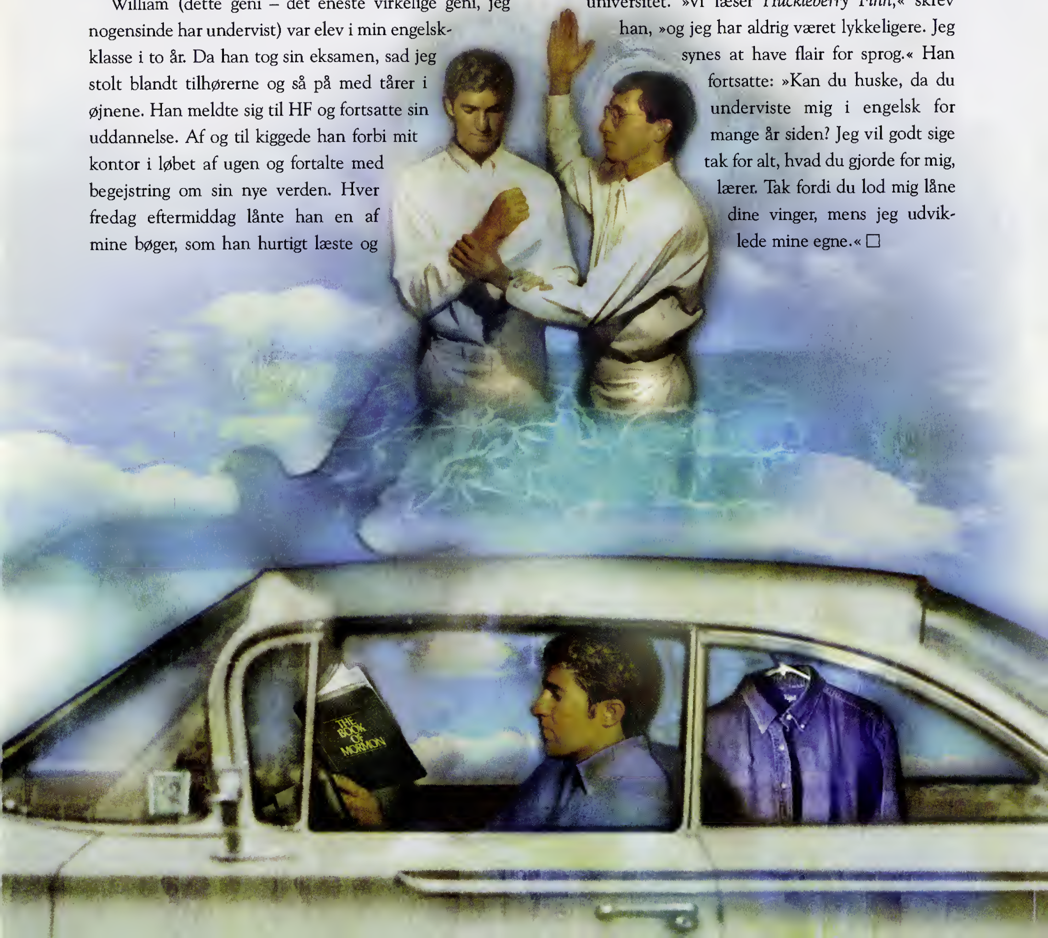
vingerne ud og lære, mens de var unge og fulde af energi og begejstring.

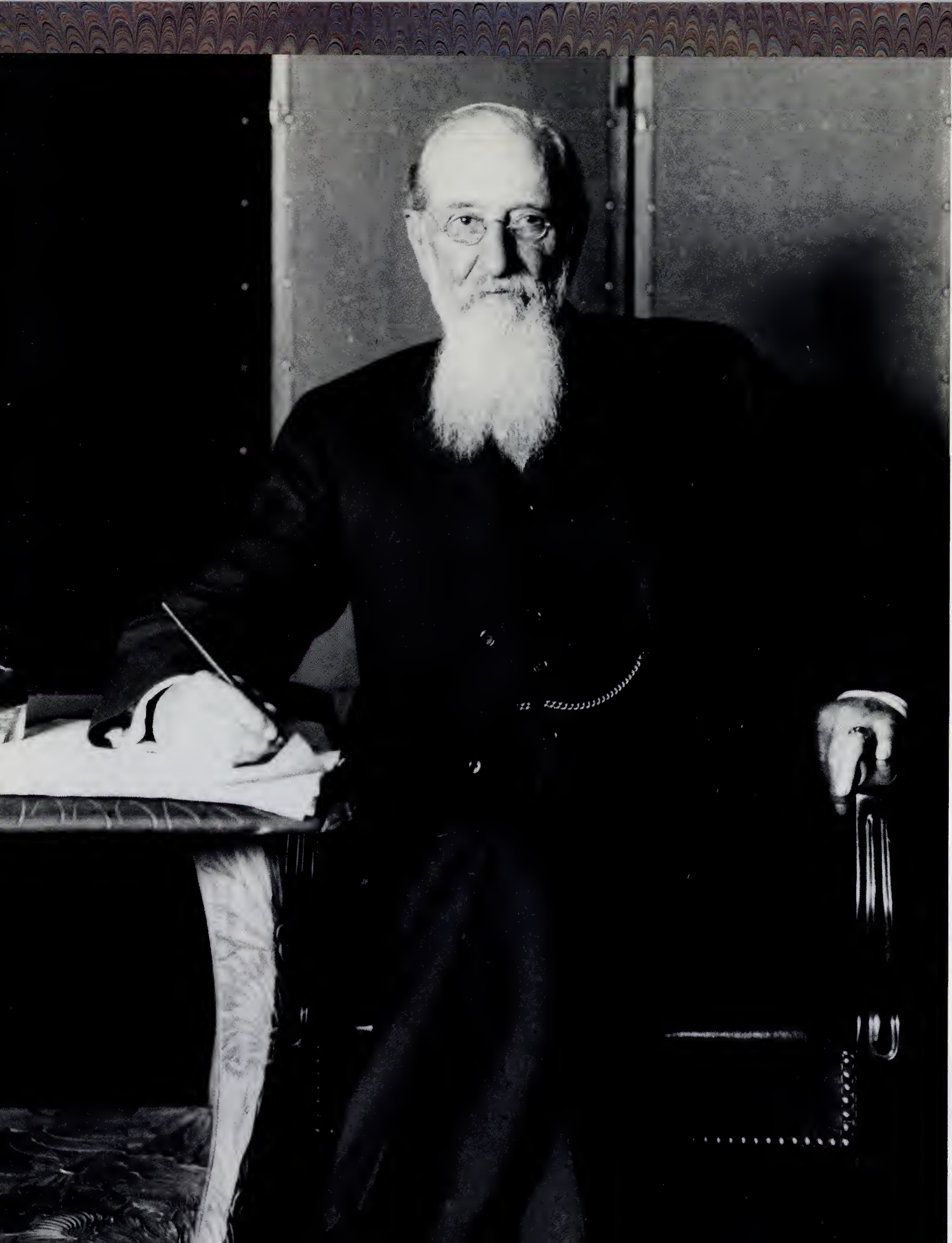
En dag mødte William op i klassen med en liste af citater, som han havde kopieret på biblioteket, og han læste dem for os. Han holdt især af dette: »Kundskaben er de vinger, hvormed vi kan flyve.«

»Se mig flyve, lærer.« Han bredte sine arme ud og baskede med dem, hvilket fik eleverne og mig til at le.

William (dette geni – det eneste virkelige geni, jeg nogensinde har undervist) var elev i min engelsk-klasse i to år. Da han tog sin eksamen, sad jeg stolt blandt tilhørerne og så på med tårer i øjnene. Han meldte sig til HF og fortsatte sin uddannelse. Af og til kiggede han forbi mit kontor i løbet af ugen og fortalte med begejstring om sin nye verden. Hver fredag eftermiddag lånte han en af mine bøger, som han hurtigt læste og afleverede igen. Engang bad han om at måtte låne mit eksemplar af Mormons Bog. Jeg gav ham et eksemplar, og en uge senere fandt jeg ud af, at han havde ringet til det missionærnummer, som stod ved siden af mit vidnesbyrd forrest i bogen. Da han blev døbt, gav jeg ham Den Kostelige Perle.

Sidste forår modtog jeg et kort fra William. Han underviste i spansk og amerikansk litteratur ved et stort universitet. »Vi læser *Huckleberry Finn*,« skrev han, »og jeg har aldrig været lykkeligere. Jeg synes at have flair for sprog.« Han fortsatte: »Kan du huske, da du underviste mig i engelsk for mange år siden? Jeg vil godt sige tak for alt, hvad du gjorde for mig, lærer. Tak fordi du lod mig låne dine vinger, mens jeg udvik-lede mine egne.« □

Joseph F. Smith

I FREDSFYRSTENS FODSPOR

Jill Mulvay Derr og Heidi S. Swinton

Joseph F. Smith, Kirkens sjette præsident, blev født den 13. november 1838 midt under forfølgelserne i Missouri. Han døde den 19. november 1918, otte dage efter at en våbenhvile havde sat en stopper for første verdenskrig. Han, der var bekendt med sorg og lidelser, vold og forfølgelser, ønskede at være »en fredsstifter, en retfærdighedens prædikant«. Derfor underviste han i Jesu Kristi lærdomme med fantastisk tydelighed og stræbte efter »ikke kun [at] forkynde retfærdighed gennem ord, men gennem gerning«.[1] Hans stærke vidnesbyrd om Forløseren var kernen i hans forkyndelse og holdepunktet i hans dagligdag. Hans søn Joseph Fielding Smith, Kirkens 10. præsident, mindedes med glæde: »Han havde en mild og venlig ånd. En mere forstående sjæl, en, som led sammen med den lidende, som var mere villig til at hjælpe de hjælpeløse med at bære byrden og de undertrykte med at komme på fode, kunne ikke findes i hele Israel. Han var en fredsstifter, han elskede fred«.[2]

Som en trofast søn, en retfærdig ægtemand og far og medlem af Det Første Præsidentskab fra han var 27 år til sin død som 80-årig stræbte præsident Joseph F. Smith efter at »vandre i lyset, som Kristus er i lyset«.

Joseph F. Smith kendte den hvile, som kommer til »Kristi fredsommelige tilhængere« (Moroni 7:3). Og han opfordrede sidste dages hellige til at gå fremad i sandhed og hellighed. Han førte an med sin egen fredsommelige adfærd. »Jeg er kun et barn, jeg er kun ved at lære«, sagde han i 1916. »Jeg håber inderligt, at der, efterhånden som jeg lærer lidt ad gangen, linie på linie, bud på bud, lidt her og lidt der, dag for dag, måned for måned og år for år, vil komme en tid, hvor jeg virkelig vil have lært sandheden at kende, og at jeg vil kende den, som Gud kender den, og blive frelst og ophøjet i hans nærhed«.[3]

Brødrene i Det Melkisedekske Præstedømme og søstrene i Hjælpeforeningen får mulighed for at tage del i Joseph F. Smiths vandring i årene 2000 og 2001. I de to år er en samling af hans lærdomme kursushæfte for Det Melkisedekske Præstedømme og Hjælpeforeningen i Fase 3-lande. Denne samling, der er taget fra hans prædikener og skrivelser, er det andet hæfte i serien *Kirkens præsidenters lærdomme*.

TIL VENSTRE: FOTO UDLÅNT AF SDH-KIRKENS ARKIVER; TIL HØJRE: FOTO: LANA LEISHMAN, GENGIVET MED TILLADELSE FRA KIRKENS MUSEUM FOR DE SIDSTE DAGES HELLIGES KUNST OG HISTORIE

Hyrum Smith

EN ARV AF LYDIGHED OG OFRE

Joseph F. Smiths ønske om at følge Fredsfyrsten begyndte allerede i hans barndom. Af sine forældre lærte han at følge Frelserens eksempel på lydighed, offervillighed og tjeneste, selv i trængsler og vanskeligheder.

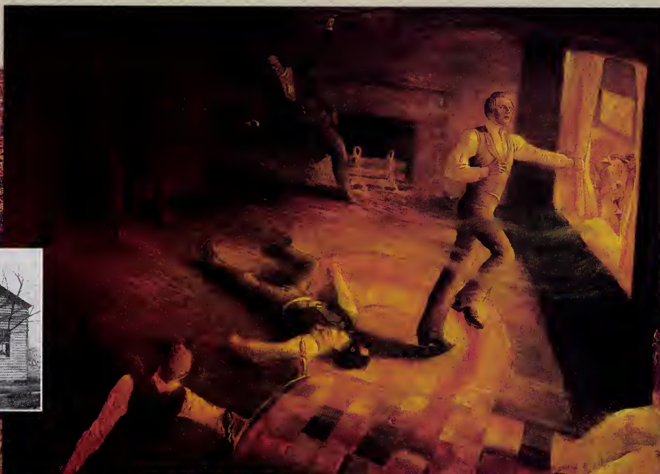
Sent på efteråret i 1838 ventede Hyrum og Mary Fielding Smith deres første barn midt i den tiltagende konflikt mellem de gamle indbyggere i Missouri og det store antal nyankomne sidste dages hellige. Da urolighederne brød ud, beordrede guvernøren de sidste dages hellige ud af staten, ellers ville de blive »udryddet«. Hundredvis af Kirkens medlemmer mistede deres ejendom, og en del mistede livet. Flere af Kirkens ledere – Hyrum, hans bror, profeten Joseph Smith, og andre – blev fængslet uden grund. Mange år senere begyndte præsident Smith en skildring af sit liv med disse ord: »Jeg blev født i Far West i Caldwell County i staten Missouri 13 dage efter, at min far var blevet taget til fange af pøbelen.«[4]

I fire lange måneder led Hyrum og Joseph og andre i fængslet i Liberty. Mary Fielding Smith, der lige havde født sin »kære, lille Joseph F.«, kæmpede for at tage sig af sin nyfødte og de fem overlevende børn fra Hyrums første ægteskab med Jerusha Barden Smith, som var død i 1837.

Mens Mary var sengeliggende, angreb bøller familiens Smiths hjem, stjal deres ejendele og var ved at kvæle den spæde Joseph F., da de kylede sengetøjet til side. Mary og børnene fik hjælp af Marys søster Mercy Fielding Thompson og sluttede sig til de helliges påtvungne udvandring fra Missouri. Hyrum blev endelig genforenet med sin familie den 22. april 1839 i Quincy i Illinois, og i juni flyttede familien op ad Mississippifloden for

***Herunder til venstre:* Hyrum Smiths hjem i Kirtland i Ohio under Joseph F. Smiths besøg i 1905. *Herunder til højre:* Joseph F. Smiths far, Hyrum, og hans onkel, profeten Joseph Smith, blev myrdet i Carthage.**

Mary Fielding Smith

at bosætte sig sammen med andre hellige i Nauvoo i Illinois.

Mange år senere, den 13. november 1874, på sin 36 års fødselsdag, skrev Joseph F. eftertænksomt: »Det var en kold, forblæst og trist dag, der passede til årsdagen for den mørke og drøje dag, hvor jeg blev født, da min fader og hans broder blev indespærret i et fangehul [i Richmond] for evangeliets skyld, og de hellige blev fordrevet fra deres hjem i Missouri af en skånselsløs pøbelhob. Min sjæls klare solskin har aldrig rigtig fordrevet de mørke skygger, der kastedes over den fra denne begivenhedsrige periodes skumle mørke. Og dog har Guds nådige hånd og hans venligste forsyn altid været synligt udstrakt til mig lige fra min barndom, og mine dage bliver bedre og bedre gennem ydmyghed og stræben efter visdom og glæde i Guds rige. Mit livs formål bliver tydeligere, efterhånden som tiden går, og erfaringen vokser. Formålet er forkyndelse af evangeliet eller oprettelsen af Guds rige på jorden; frelse af sjæle.«[5]

I løbet af de fem relativt fredelige år i Nauvoo iagttog Joseph F. sin fars virke som Kirkens patriark og assisterende præsident til profeten Joseph. Det var her, at den unge Joseph F. lærte om Jesu Kristi guddommelige mission og hans onkel Joseph Smiths profetiske kaldelse.

Han lærte, at Joseph »var Guds profet, at han var inspireret som ingen anden mand i hans generation eller i århundreder før havde været inspireret, og at han var blevet udvalgt af Gud til at lægge grundvolden til Guds rige«.[6]

Joseph og Hyrum blev myrdet af en pøbelhob den 27. juni 1844. Joseph F. var endnu ikke seks år gammel, men synet af hans onkels »livløse lig ved siden af min faders, efter at de var blevet myrdet i fængslet i Carthage« veg aldrig fra ham.[7] Skønt han aldrig glemt »de frygtelige hændelser, der dengang ... bragte mørke og gru over den retskafne verden og fyldte titusinde hjerter med sorg og smerte«, fik Joseph F. en forståelse af martyriets hellige betydning for ham selv, for hans familie og for Kirken.[8] I sine sidste år bar han ofte vidnesbyrd om, at profeten Joseph Smith opfyldte sin mission og beseglede sit vidnesbyrd med sit blod.

Præsident Smith værdsatte også de dejlige minder om sin mors urokkelige tro og offervillighed. I de otte år, der gik fra Hyrums martyrdød i 1844 til Marys egen død i 1852, førte hun sin familie over prærien til den store Saltsødal, byggede et hjem og en gård og styrkede sine børns tro. Præsident Smith ærede altid sin mors villighed; »hun sled og arbejdede og ofrede sig dag og nat for de timelige bekvemmeligheder og velsignelser, som hun kun i liden grad kunne give sine børn«.[9] I de værste og mest udfordrende situationer fandt han stor trøst i hendes ord: »Herren vil bane vejen!«[10]

***Herunder til venstre:* Den niårige Joseph F. vandrede over prærien i 1848. *Herunder til højre:* Hans familie flyttede ind i et lerhus i Salt Lake City i 1850.**

MISSIONÆR FOR VERDEN

Som ung missionær gjorde Joseph F. alt, hvad han kunne for at fremme Herrens værk »i jordens fjerneste egne«.[11] Kort før sin 16 års fødselsdag tog han imod kaldelsen til at virke som missionær på Sandwichøerne (Hawaii). Hans første område i oktober 1854 var Kula, hvor han fordybede sig i det hawaiianske sprog og kultur. Den uerfarne unge mand erfarede snart, at folket »havde andre vaner, end jeg nogensinde før havde set, og deres mad, klæder og huse og alt andet var nyt og fremmed … I tre måneder fortsatte denne afsondrethed fra verden, men historien om den korte periode i mit liv vil aldrig kunne fortælles. Jeg havde rigelig tid til at søge efter Herren og søge nær til ham med hele min sjæl.«[12]

Samtidig oplevede han, at han også kom det hawaiianske folk nærmere. Han stræbte oprigtigt efter tungemålsgaven og lærte deres sprog på 100 dage. Han forkyndte evangeliet, afgjorde stridsspørgsmål, helbredte syge, uddrev onde ånder og stræbte efter at vinde tabte sjæle tilbage.

Han tjente som præsiderende ældste på øerne Maui, Hawaii og Molokai og lærte at modtage og vise kærlighed. I sin dagbog skrev han i marts 1856, at en bror på Maui »tog sine sko af og gav mig dem og gik selv barfodet bort … Det var et udtryk for hans kærlighed til mig, som jeg aldrig vil glemme.«[13]

Den 19-årige Joseph F. Smith kort efter hjemkomsten fra sin mission til Hawaii.

FOTO: GENGIVET MED TILLADELSE FRA SDH-KIRKENS ARKIVER

Denne krogmedaljon, som er et hawaiiansk symbol på kongelig byrd, blev givet til præsident Smith som anerkendelse for hans lederskab. Smykket er lavet af hvaltand og menneskehår.

FOTO: LANA LEISHMAN, GENGIVET MED TILLADELSE FRA KIRKENS MUSEUM FOR DE SIDSTE DAGES HELLIGES KUNST OG HISTORIE

FOTO: JED CLARK

Nogle af Joseph F. Smiths ejendele, bl.a. en hawaiiansk udgave af Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle og en »lei« (en blomsterkrans), som han modtog under et besøg til Hawaii i 1915.

På Molokai blev han plejet med moderlig omsorg af søster Ma Mahuhii, som passede ham i tre måneder, mens han var alvorligt syg. Hun glemte ham aldrig, og han glemte aldrig hende. »Iosepa, Iosepa,« råbte hun, da han besøgte Hawaii næsten 50 år senere. »Mama, Mama, min elskede, gamle Mama!« svarede han.[14] De, der ved begyndelsen af hans mission havde virket så fremmede, var blevet hans familie.

Joseph F. Smith i Liverpool i 1861, under hans mission i England.

Præsident Joseph F. Smith blev en mægtig troens forsvarer på sin første mission. På sin anden mission erfarede han betydningen af at undgå strid og i stedet stifte fred. I 1896 beskrev han for sin søn Hyrum en hændelse, som havde fundet sted på hans mission til England i begyndelsen af 1860erne. »Jeg talte og sagde, at den myndighed, som apostlene i dag besad, var den samme, som apostlene på Kristi tid besad, og at de nutidige apostles ord var lige så gode som de gamle apostles. En eller anden blandt tilhørerne råbte: ›Blasfemi!‹ Det var mere, end mit drengede temperament kunne bære.«

Den iltre unge missionær skændtes indædt med sin modstander og »ophidsede hans sataniske majestæts budbringere, indtil de var rødglødende af vrede«. Præsident Smith beskrev, at han lærte en »vigtig lektie« af sit vredesudbrud. »Siden da modererede jeg min iver, så jeg blev mere diplomatisk, når jeg stod over for en broget forsamling, og undgik at vise vrede, når jeg blev overfuset. Faktisk lærte jeg at lade mig overfuse uden at svare igen, at lade mig fornærme uden at give igen, undtagen i mildhed og høflighed.« Han opsummerede: »Jeg stræbte altid efter at lade mine tilhørere vide, at jeg og mine kolleger var fredsstiftere, der elskede fred og venlighed, at vores mission gik ud på at bane vej, ikke knuse, at opbygge, ikke nedbryde.«[15]

EN KÆRLIG ÆGTEMAND OG FAR

Præsident Smith forstod, at den mand eller kvinde, som vil stifte fred ikke blot må forkynde retfærdighedens principper, men også efterleve dem. I hans øjne blev »selve grundvolden til Guds rige, til retfærdighed, til fremgang, til udvikling, til evigt liv og evigt afkom i Guds rige lagt i det guddommeligt indstiftede hjem.«[16] Hans søn Joseph Fielding Smith bemærkede med beundring og taknemlighed, at hans far elskede sin familie »med en hellig kærlighed, som sjældent ses og aldrig overgås. Ligesom Job fordum bad han for dem nat og dag og bad Herren om at holde dem rene og ubesmittede på retfærdighedens sti.«[17]

Ved de mange lejligheder, »hvor døden invaderede hans hjem ... og hans små blev taget fra ham, sørgede han med sønderknust hjerte, ikke som de sørger, der lever uden håb, men over tabet af sine ›dyrebare ædelstene.‹«[18] Den 6. juli 1879 udtrykte præsident Smith i sin dagbog sorg over sin datter Rhodas død: »Jeg lagde hende på en pude og gik op og ned ad gulvet med hende. Hun levede atter op igen, men holdt sig kun i live i omkring en time og døde i mine arme kl. 1.40. Nu ved kun Gud, hvor dyb vores sorg er. Dette er det femte dødsfald i min familie. Alle mine højt elskede små børn! Oh, Gud! Hjælp os med at udholde denne prøvelse!«[19]

Han mente, at »det evige liv bør begynde i hjemmet«[20] Han talte lidenskabeligt om at frelse sine egne børn og rådede forældre til at undervise deres børn i evangeliet. »O Gud, lad mig ikke miste mine egne,« råbte han. »Jeg har ikke råd til at miste mine egne, som Gud har givet

***Herover:* Joseph F. Smith og noget af hans familie omkring 1895. *Til venstre:* Joseph F. og Julina Lambson Smith på deres 50 års bryllupsdag i 1916.**

I 1915 indstiftede Det Første Præsidentskab (som her ses i 1917) den ugentlige familieaften. *Fra venstre:* Præsident Charles W. Penrose, andenrådgiver; præsident Joseph F. Smith med sin hustru Julina; og præsident Anthon H. Lund, førsterådgiver.

mig, og for hvem jeg er ansvarlig over for Herren, og som er afhængige af mig med hensyn til vejledning, belæring og god indflydelse.«[21]

Han udtalte sig skarpt om hjemmets og familiens betydning for at finde indre fred: »Der er for lidt opofrelse for troen, kærlighed og gudsfrygt i hjemmet, for megen verdslighed, selviskhed, ligegyldighed og mangel på ærbødighed i familien, ellers ville disse ting ikke findes i så rigelig mængde uden for hjemmet. Derfor er det hjemmet, der trænger til at blive reformeret.« Han var sikker på, hvad der kunne bringe harmoni: »Lad kærlighed, fred og Herrens Ånd, venlighed, næstekærlighed og opofrelse for andre findes i overflod i jeres familier. Bandlys grove ord, misundelse, had, ond tale, obskønt sprog og antydninger og blasfemi, og lad Guds Ånd tage jeres hjerte i besiddelse. Undervis jeres børn i dette i ånd og kraft, støttet og styrket af personlig udøvelse heraf.«[22]

Til dem, der havde børn, som var kommet på afveje, gav han dette råd: »Tal venligt til dem … få dem til at føle, som I føler, være interesseret i de ting, der interesserer jer, elske evangeliet, som I elsker det, elske hinanden, som I elsker dem; elske deres forældre, som forældrene elsker børnene.«[23]

For yderligere at styrke familien mod verdens onde anslag introducerede han i 1915 en ugentlig familieaften. Præsident Smith og hans rådgivere lovede at afholdelse af familieaftener ville medføre fred og store velsignelser: »Kærligheden i hjemmet og lydigheden mod forældrene vil øges. Troen vil udvikles i hjertet hos Israels unge, og

Nogle af Joseph F. Smiths omfattende skrivelser, blandt andet hans syn af de dødes forløsning, der nu udgør afsnit 138 i Lære og pagter.

FOTO AF FAMILIEN: VENLIGST UDLÅNT AF AMELIA MCCONKIE; FOTO AF DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB MED TILLADELSE FRA SDH-KIRKENS ARKIVER; FOTO AF SKRIVELSER: JED CLARK

Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum i 1869. Joseph F. Smith, rådgiver i Det Første Præsidentskab, sidder yderst til højre.

de vil få kraft til at bekæmpe de ugudelige påvirkninger og fristelser, som omgiver dem.«[24]

ET SÆRLIGT VIDNE OM JESUS KRISTUS

Som apostel og Kirkens præsident udviklede Joseph F. Smith evnen til at udvise kristuslignende kærlighed, og han søgte at berede de sidste dages hellige på velsignelserne ved et fredeligt liv. I 1866, i en alder af 27, blev han ordineret til apostel og medlem af Det Første Præsidentskab. Han tjente i De Tolv Apostles Kvorum og Det Første Præsidentskab i mere end et halvt århundrede. Den 17. oktober 1901, en uge efter præsident Lorenzo Snows død, blev den 62-årige præsident Smith ordineret og indsat som den sjette præsident i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

I sin første tale som Kirkens præsident talte han sørgmodigt om den latterliggørelse og forfølgelse, som de sidste dages hellige havde lidt. »Det er Herrens hensigt at ændre denne tingenes tilstand,« erklærede han profetisk, »og gøre os kendt for verden i

Herunder: **Præsident Joseph F. Smith indviede grunden til templet i Cardston i Alberta i 1913.**
Til højre: **Murske overrakt til præsident Smith efter at ældste David O. McKay fra De Tolv Apostles Kvorum havde anvendt den ved indsættelsen af hjørnestenen i templet i Alberta.**

En gruppe fra Utah, der omfattede præsident Smith (i midten), var i Washington D.C. i 1888 for at tale for, at Utah blev en stat.

vort sande lys – som Guds sande tjenere«, hvis »mission i denne verden er at gøre godt, ikke øve uret, at fremme retfærdighed, kyskhed og hellighed i folkets hjerter og fremfor alt, at grundlægge en kærlighed til Gud og til hans ord i vores børns sind, som vil være som en ny lyskilde, styrke, tro og kraft i dem.«[25]

Han lovede de hellige, at hvis de ville leve tættere på Herren, ville de nyde en større udgydelse af Ånden. Han bønfaldt dem derpå om at gå hjem med »den følelse i jeres hjerte og dybt i jeres sjæl, at I vil tilgive hinanden og aldrig mere bære nag til nogen medskabning.«[26] Han efterlevede dette råd og nægtede at lade gentagne angreb på hans person gøre ham bitter og hævngerrig. »Verdens ånd er ond,«[27] sagde han, mens han opmuntrede de hellige til at værdsætte Helligåndens frugter: »Kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed og selvbeherskelse« (Gal 5:22–23).

Hadefulde journalister gjorde ham til genstand for krænkende artikler og fornedrende karikaturer. Hans datter Eleanor mindedes: »Nogle af dem i skolen havde falske rapporter og løgne om far i deres besiddelse. En dag gik jeg rasende hjem fra skole. Så snart far kom hjem den aften, sagde jeg til ham: ›Far, hvorfor gør du ikke noget? Du gør ingenting, og disse onde mænd udnytter dig, trykker alle disse løgne og du gør ikke noget som helst ved det!‹« Hendes far så på hende, smilede og sagde: »Skat, bliv ikke ked af det. De skader mig ikke det mindste, de skader kun sig selv. Ved du ikke, skat, at når nogen lyver, skader de kun sig selv mere end nogen andre?«[28]

Over for sine børn og Kirken bekræftede præsident Smith det, han havde lært som dreng: »Lad den onde udtømme sine midler og gøre det værste, han formår, så skal Herren til slut nok feje det til side til gavn for sit værk.«[29]

I december 1905 rejste Kirkens ledere til Sharon i Vermont for at indvie Joseph Smith-monumentet. Gruppen gjorde holdt ved Cumorahhøjen (herunder) og den hellige lund (indsat).

I 1906 besøgte præsident Smith (midterste række, nummer to fra højre); ældste Heber J. Grant (midterste række, yderst til højre), som da var medlem af De Tolv Apostles Kvorum; og Charles W. Nibley (midterste række, nummer tre fra højre) den engelske mission.

I forbindelse med undervisning i fredens evangelium bemærkede han: »Hvis vi i hjertet har den rette hensigt om at tjene Gud og holde hans befalinger, hvad vil frugterne blive deraf? Hvad vil det resultere i? … Mennesker vil være fulde af tilgivelsens ånd, næstekærlighed, barmhjertighed og uskrømtet kærlighed … Vi ser frem til den tid, hvor vi kan nå dette herlige og ophøjede mål, som vi har fået gennem Herren Jesu Kristi eksempel, liv og mission.«[30]

Hans nære ven Charles W. Nibley (1849–1931), som senere blev rådgiver i Det Første Præsidentskab, sagde om præsident Smith: »Han blev et af de mest tolerante mennesker … skønt han fordømte synd med en retfærdig harme, som man sjældent ser i noget menneske, havde han medfølelse og medynk med den arme synder.«[31] Loleka Koleka, en af hans kære hawaiianske venner, priste ham som »den højeste Guds tjener, manden med det åbne hjerte fyldt med kærlighed«.[32]

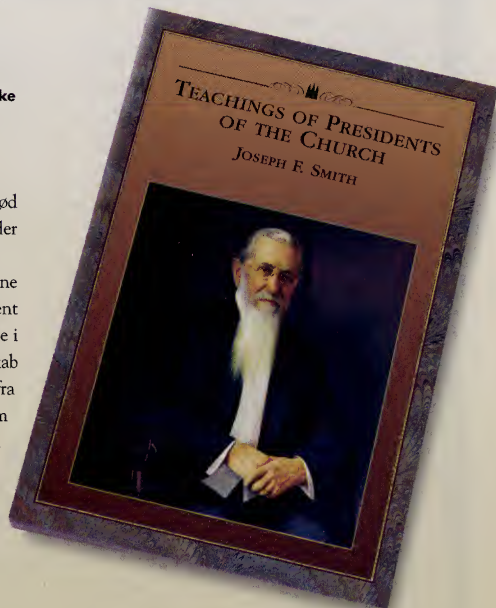

Præsident Joseph F. Smith og familie og en stor gruppe hawaiianske hellige i Honolulu i 1909.

I 2000 og 2001 studerer brødrene i Det Melkisedekske Præstedømme og søstrene i Hjælpeforeningen præsident Joseph F. Smiths lærdomme.

Tusinder sørgede ved præsident Joseph F. Smiths død den 19. november 1918, deriblandt mange af dem, der tidligere »udtrykte bitterhed og vrede« mod ham.[33]

»Den store hensigt med, at vi er kommet til denne jord, er, at vi må blive som Kristus,« havde præsident Smith sagt.[34] »Lad os derfor søge sandheden og vandre i lyset, ligesom Kristus er lyset, så vi kan have fællesskab med ham og med hinanden, så hans blod kan rense os fra al synd.«[35] Efter at have vidnet om Frelseren gennem hele sit liv og opfordret de hellige til at »komme til at ligne Jesus Kristus«,[36] efterlader præsident Joseph F. Smith os sit varige profetiske vidnesbyrd om Fredsfyrsten. ☐

NOTER:

1. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith*, Studiemateriale for Det Melkisedekske Præstedømme og Hjælpeforeningen, 1998, s. xxiii.
2. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 400.
3. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. xxiii.
4. Joseph F. Smiths dagbog, den 13. november 1838, holograf; SDH Kirkens arkiver.
5. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 147.
6. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 11.
7. Joseph F. Smith, *Evangeliske lærdomme*, s.455.
8. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. xiv.
9. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 35.
10. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. xiv.
11. *Life of Joseph F. Smith*, red. Joseph Fielding Smith, 1938, s. 181.
12. *From Prophet to Son: Advice of Joseph F. Smith to His Missionary Sons*, red. Hyrum M. Smith III og Scott G. Kenney, 1981, s. vii.
13. Joseph F. Smiths dagbog, den 1. marts 1856.
14. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 192.
15. Joseph F. Smith til Hyrum M. Smith, den 18. maj 1896, *Truth and Courage: The Joseph F. Smith Letters*, red. Joseph Fielding McConkie, ingen dato.
16. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 346.
17. *Life of Joseph F. Smith*, s. 449.
18. *Life of Joseph F. Smith*, s. 455.
19. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 128.
20. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 244.
21. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 244.
22. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 346–347.
23. *Evangeliske lærdomme*, s. 266.
24. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 348.
25. *Evangeliske lærdomme*, s. 118.
26. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 258.
27. Conference Report, april 1905, s. 86.
28. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 257.
29. Conference Report, april 1912, s. 10.
30. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 427–428.
31. »Reminiscences of President Joseph F. Smith«, *Improvement Era*, januar 1919, s. 193.
32. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. xxiii.
33. *Life of Joseph F. Smith*, s. 479.
34. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 152.
35. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 356.
36. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 148.

MILEPÆLE I JOSEPH F. SMITHS LIV

13. november 1838:
Født i Far West i Missouri som søn af Hyrum og Mary Fielding Smith.

Vinteren 1838–1839:
Hans familie måtte flygte fra Missouri.

27. juni 1844: Fem år gammel.
Hans far, Hyrum, og hans onkel, Joseph Smith, myrdes i fængslet i Carthage i Illinois.

Efterår 1846: Syv år gammel.
Drager over Mississippifloden fra Nauvoo til Iowa med sin mor.

23. september 1848: Ni år gammel.
Ankommer til Salt Lake City i Utah efter at have kørt et oksespand tværs over prærien.

21. maj 1852: 13 år gammel.
Døbes i City Creek i Salt Lake City i Utah. (Dengang var det ikke så almindeligt at blive døbt som otteårig, som det er i dag).

21. september 1852: 13 år gammel.
Hans mor dør.

1854–1857: 15–19 år gammel.
Virker som missionær på Hawaii.

1860–1863: 21–24 år gammel.
Virker som missionær i Storbritannien.

1864: 25–26 år gammel.
Virker atter som missionær på Hawaii.

1. juli 1866: 27 år gammel.
Ordineres til apostel og kaldes som rådgiver til præsident Brigham Young i Det Første Præsidentskab.

1874–1875, 1877: 35–36, 38 år gammel.
Virker som præsident for den europæiske mission.

10. oktober 1880: 41 år gammel.
Opretholdes som andenrådgiver til præsident John Taylor i Det Første Præsidentskab.

7. april 1889: 50 år gammel.
Opretholdes som andenrådgiver til præsident Wilford Woodruff i Det Første Præsidentskab.

13. september 1898: 59 år gammel.
Opretholdes som andenrådgiver til præsident Lorenzo Snow i Det Første Præsidentskab.

17. oktober 1901: 62 år gammel.
Opretholdes som Kirkens sjette præsident. Kirkens medlemstal er da på 278.645.

1903–1907:
Leder Kirkens opkøb af historiske steder: Fængslet i Carthage i Illinois; en del af tempelpladsen i Independence i Missouri; Joseph Smiths fødehjem i Sharon i Vermont; og Joseph Smith seniors gård samt den hellige lund nær Palmyra i New York.

1906:
Besøger Europa. Det er første gang at en præsident for Kirken gør det, mens han er kaldet.

27. juli 1913:
Indvier tempelgrunden i Cardston i Alberta i Canada.

27. april 1915:
Indstifter den ugentlige familieaften.

1. juni 1915:
Indvier tempelgrunden i Laie på Hawaii.

3. oktober 1918: 79 år gammel.
Modtager åbenbaring om de dødes forløsning, nu L&P 138.

19. november 1918: 80 år gammel.
Dør i Salt Lake City i Utah efter at have tjent som Kirkens præsident i 17 år. Kirkens medlemstal er da på 495.962.

»Davs, José«

Todd Dunn
ILLUSTRERET AF GREGG THORKELSON

En dag mens vi tjente i Santiago Østmissionen i Chile, fik min kammerat, ældste Patricio Álvarez, og jeg tilladelse fra missionspræsidenten til at besøge ældste Álvarez' syge bedstefar på et lokalt sygehus.

Da vi fandt hans bedstefars stue, så vi to ældgamle mænd viklet ind i slanger og ledninger. To af ældste Álvarez' tanter tog sig af hans bedstefader. Ældste Álvarez skyndte sig hen til dem.

Jeg holdt mig i baggrunden, da jeg ikke ville forstyrre. Mens jeg stod lidt på afstand af gruppen, kiggede jeg på den anden patient på stuen. Han virkede meget fjern. Hans indsunkne øjne stirrede op i loftet. Hans mund var åben. Hans udseende rystede mig.

Pludselig trængte en tanke sig ind i mit sind: *Gå hen og trøst ham!*

Nej, tænkte jeg, *han er for syg til, at jeg kan gøre nogen gavn. Og hvad skulle jeg også sige? Han er jo en vildt fremmed.*

Men tanken meldte sig igen: *Gå hen og tal til ham!*

Denne gang tænkte jeg på, hvad Jesus Kristus ville have gjort, og jeg indså, at det ikke kunne skade bare at hilse på ham.

Da jeg nærmede mig mandens seng, blev det vanskeligt at gå. Mine fødder ville ikke flytte sig. Jeg bemærkede et lille gult kort, hvorpå der stod »José«. Jeg tænkte: *Hvor er den mands venner og familie? Han er jo ikke bare et navn på en væg.*

Så gik det op for mig, at han så på mig. Hans øjne var fulde af smerte. Jeg forsøgte at smile, men det virkede upassende. Jeg stod ved fodenden af hans seng, mens jeg samlede mod til at gå nærmere. Da jeg endelig stod ved hans side, tog jeg hans hånd i min og sagde: »Davs, José.« Store tårer trillede ned ad hans kinder. Tårerne trillede også ned ad mine kinder. Vi så hinanden i øjnene, og alt andet syntes at falme bort. Så lukkede han øjnene tæt i og begyndte at hulke.

Der var vi så – den gamle mand og den unge knægt. Jeg nynnede Kirkens salmer. Han græd igen flere gange, men hver gang nikkede han, som tegn på, at alt var i orden.

Pludselig var der gået tredive minutter. Min kammerat og jeg skulle videre. Jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle få sagt farvel til José. Hvordan kunne jeg på nogen måde udtrykke alt, hvad jeg havde følt og tænkt? Jeg bøjede mig ned og hviskede i hans øre: »*Jesucristo está contigo*« (Jesus Kristus er med dig). Han nikkede en sidste gang, og vi skiltes, for aldrig mere at se hinanden i denne verden.

En dag håber jeg at få muligheden for at lære José rigtig at kende. □

Kontrollér mediernes i dit hjem

Vores børn vokser op i en tid, hvor massekommunikationen er vidt udbredt og meget indflydelsesrig. Denne lette adgang er både en velsignelse og et problem. Medierne kan uddanne og underholde, informere og inspirere, men de kan også forkvakle og fordærve.

Ligesom vi aldrig ville drømme om at lade uisolerede elektriske ledninger ligge frit fremme i vores hjem, så vores børn kunne pille ved dem, bør vi også isolere og styre det, som familien får ind via fjernsyn, radio, film, musik, video og computerspil, Internettet, blade og aviser.

Af alle medier er fjernsynet nok det mest indflydelsesrige. Derfor vil denne artikel hovedsageligt koncentrere sig om fjernsynet. Men de udtalelser, som fremsættes om fjernsynet, gælder for alle former for massekommunikation.

De programmer, som vises i fjernsynet i dag, gør det muligt for flere mennesker end nogensinde at opleve storslået musik, skuespil og kunst og blive præsenteret for store mænds og kvinders tanker og liv. Desværre er der alt for få familier, som udnytter disse utrolige muligheder. En af grundene til, at vi overser dem, kan være, at andre mindre lødige udsendelser får mere omtale og derfor mere opmærksomhed.

Og det er netop problemet. TV-producenter overvælder os med så meget, der er vulgært og uværdigt for

FOTO AF FAMILIE: JOHN LUKE

indflydelse

Vi kan opfordre de landsdækkende og lokale stationer til at sende kvalitetsprogrammer ved at skrive breve og rose dem, når de gør det.

vores højere standarder, at det er umuligt for dem, der ikke styrer deres fjernsynskiggeri, at undgå den vold og anden upassende adfærd, som skildres i fjernsynet.

Desuden behøver fjernsynsprogrammer ikke at være overdrevent voldelige eller seksuelt orienteret for at påvirke vores familie i negativ retning. Wendell Berry, en eftertænksom, nutidig forfatter, beskriver fjernsynet som »en støvsugerslange, der suger liv og indhold ud af familien«. Han fortsætter: »TV og andre medier har lært at være meget spidsfindige i at antyde ... at det er bedre at forbruge end at producere, at købe end at dyrke eller skabe, at gå ud end at blive hjemme. Hvis I har fjernsyn udsættes jeres børn næsten lige fra vuggen for en overvældende indoktrinering af, at alt hvad der er værd at opleve findes et andet sted, og at alt, hvad der er værd at have, skal købes« (*The Gift of Good Land*, 1981, s. 156).

Fjernsynet skildrer ikke bare kulturen, den påvirker den også. For eksempel får nogle udsendelser familielivet til at fremstå som latterligt eller værdiløst. De skildrer fædre og mødre som svage og ulykkelige i deres traditionelle roller. Disse udsendelser giver et forvrænget billede af virkeligheden og kan få børnene til at udvikle urealistiske forventninger til livet. Sådanne programmer giver det indtryk, at livets indviklede problemer altid har en hurtig og nem løsning, som kan klares på et enkelt 60 eller 30 minutters afsnit.

Ofte er problemet simpelthen, at den tid, der bliver brugt på fjernsynskiggeri, kunne have været brugt på sundere aktiviteter. Hvad ville du og din familie foretage jer, hvis I ikke så fjernsyn? Ville I læse mere, synge mere, spille flere spil sammen og lære hinanden bedre at kende? Kunne sådanne aktiviteter gøre jeres familieliv mere tilfredsstillende og hjælpe jer til at komme vor himmelske Fader og hinanden nærmere?

For nogle år siden besluttede en mor at skære ned på den tid, som kvarterets skolesøgende børn brugte på at se fjernsyn. Hun iværksatte en kampagne, der opfordrede til at bruge mindre tid på TV. Hun kaldte kampagnen: »Sluk for fjernsynet og tænd for din forstand.« Hun gav eleverne på sine børns skole den udfordring, at de skulle holde op med at se fjernsyn – bortset fra to eller tre timers nyheder eller skole-TV om ugen – i en hel måned. Skolens inspektør og lærerstab bakkede straks op om ideen. Lærerne kom med forslag til, hvad eleverne kunne bruge deres tid til, og børnene deltog i særlige projekter som læsemaraton, modelbyggeri og fysikforsøg.

»Sluk for fjernsynet«-kampagnen blev en mindeværdig oplevelse, især for børnene og deres forældre. De lokale medier dækkede begivenheden og roste de involveredes indsats.

Ligesom denne mor kan vi gøre fjernsynet til en bevidst, snarere end en ubevidst indflydelse i vores liv. Den måde, som vi benytter dette medie på, afgør om det er en nyttig tjener eller en dominerende herre, der stjæler vores tid og mentale energi.

Forskellige familie har forskellige måder at gøre dette på. Nogle familier har valgt slet ikke at have fjernsyn. Andre ser kun fjernsyn et bestemt antal timer om ugen. Andre har bestemte regler, der afgør, hvornår der må tændes for fjernsynet. Uanset hvilken metode, man anvender, er det vigtigste, at familien i fællesskab beslutter, hvordan man skal gribe det an.

Mens man undersøger, hvordan man skal styre brugen af fjernsynet, kan forældrene foretage en medieanalyse i familien. Følgende spørgsmål kan være en hjælp:

1. Lav en liste over, hvad familiens medlemmer ser, lytter til og læser i en uge. Det skal omfatte fjernsyn, videofilm, biograffilm, musik, computeren, radio, blade og aviser. Hvor megen tid bliver brugt på hver af disse aktiviteter?

2. Regn ud, hvor mange timer om ugen I bruger fjernsynet som babysitter for jeres børn. Varierer det med børnenes alder?

3. Er I med til at vælge fjernsynsprogrammer til jeres mindre børn? Til de større børn?

4. Hvilke programmer ser I voksne?

5. Hvilke bøger, blade og andre læsematerialer findes i jeres hjem?

6. Hvor er fjernsynet anbragt? Er det det centrale møbel, som sofa og stole er opstillet omkring? Er der fjernsyn i nogle af soveværelserne? Hvordan påvirker de søvn-, arbejds- og studievaner?

7. Hvor ofte er fjernsynet tændt under måltiderne? Påvirker det kvaliteten eller kvantiteten af samtalerne ved middagsbordet?

8. Hvor ofte giver I jer tid til at drøfte en fjernsynsudsendelse med familien, når I har set den? Taler I nogensinde om, hvordan de budskaber, som programmer kommer med, passer sammen med evangeliet?

9. Er I tilfredse med fjernsynets indflydelse i jeres hjem? Hvad vil I gerne ændre på?

Når I har foretaget denne analyse, kan I drøfte familiens medieforbrug ved et familieråd og vurdere det sammen. Hvis I som familie beslutter, at der må ændres på tingene, så vær enige om eventuelle tiltag og ros de kloge valg, der allerede er blevet truffet. Hvis jeres fjernsynskiggeri er for uhæmmet, kan familien fastsætte nogle regler eller retningslinjer, der kan styre fjernsynets indflydelse i hjemmet.

Forældre kan overveje at benytte nogle eller alle de følgende forslag til at styre, hvad familien ser i fjernsynet. Selvfølgelig kan disse forslag også tilpasses andre medier.

1. Som familie kan I beslutte, hvilke værdier der skal danne standarden for det, som I ser i fjernsynet. De samme standarder gælder for både forældre og børn.

2. Bliv som familie enige om, at hvis et program ikke lever op til disse standarder, så slukker I for fjernsynet.

3. Forældrene holder op med unødigt at anvende fjernsynet som babysitter.

4. Forældrene ser, hvad det er børnene ser. Selv belærende programmer lever ikke altid op til de standarder, som familien har fastsat.

5. Når der kommer et særlig godt program, sættes det i familiekalenderen, så hele familien kan nyde det sammen.

6. Hvis fjernsynet overhovedet er tændt på sabbatten, ser man kun programmer, der passer til sabbattens ånd.

7. Der skal være ryddet op og lavet lektier, før der tændes for fjernsynet.

Medier – hvad enten de er gode eller dårlige – kan være vanedannende. Men det er en vane, som kan brydes. En kvinde, der var blevet »afhængig« af at se

Den tid, der bruges på fjernsynskiggeri, kunne bruges på sundere aktiviteter. Hvad ville du og din familie foretage jer, hvis I ikke så fjernsyn?

underlødige TV-serier, besluttede at ændre på sine prioriteter og standse det, som hun betragtede som spild af tid og forstand. Det lykkedes for hende, og hun skrev senere: »Af og til ser hele familien en udsendelse sammen, og det er hyggeligt. Men nu er det mig, der styrer det. Når jeg har lyst til at invitere nyhedsoplæsere, skuespillere eller entertainere ind i mit hjem, så gør jeg det. Men så er det, fordi de har informative, og/eller moralsk, åndeligt eller følelsesmæssigt opløftende programmer at byde på, ikke bare fordi de er der« (LeRee Farrar, »How I Kicked the TV Habit«, *Ensign*, marts 1977, s. 19).

Sammen med Herren, kan forældre og børn lære at undgå det bombardement af negative medietilbud, som findes, og i stedet bruge tiden på mere produktive aktiviteter. Når familien styrer deres medieforbrug, vil de opdage, at de taler mere sammen, lytter mere til hinanden og lærer hinanden bedre at kende end nogensinde før. Sådanne aktiviteter fremmer en vigtigere form for kommunikation, end den der kommer via massemedierne. □

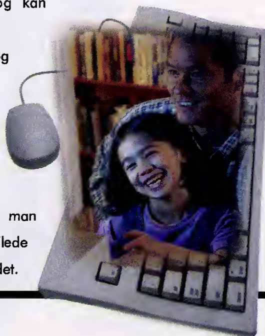
Kontrollér Internettets indflydelse

Ligesom fjernsynet kan Internettet være en kilde til megen værdifuld information. Men folk, der søger efter snavs, vold og vulgaritet, kan uden større besvær finde det på Nettet.

Forældre kan gøre meget for at kontrollere Internettets påvirkning af deres familie. En mulighed er at installere software, som blokerer for adgangen til de upassende websteder. En anden måde at styre Internetforbruget på, er ved at sørge for, at der kun er adgang med en kodeord, som kun forældrene kender. En af de bedste forholdsregler er at anbringe den computer, der har Internetadgang, et sted, hvor der hele tiden er nogen, og begrænse forbruget til tidspunkter, hvor andre familiemedlemmer er vågne og kan overvåge brugen af computeren.

Forældre bør vide, hvornår, hvor og hvordan deres børn anvender Internettet. Internetadgang på skolen er som regel overvåget, men det er det ikke nødvendigvis på biblioteket eller hjemme hos en kammerat.

De forældre, der selv ved, hvordan man benytter Internettet, er bedre rustet til at vejlede deres børn i den passende anvendelse af det.

Forældre, som ikke er inde i brugen af Internettet, kan sagtens finde gode lærere. Deres bedste og mest ivrige lærere kan være deres egne børn.

Kloge forældre gør Netsurferi til en familieaktivitet og sætter regler for computerens brug. Blandt de regler, som familien kan anvende er:

- Begræns samtaler over Nettet til åbne chatrooms. Tal aldrig med fremmede i lukkede chatrooms. Folk er ikke altid, hvad de giver sig ud for.
- Giv aldrig personlige oplysninger til nogen over Nettet.
- Sig aldrig ja til at mødes eller udveksle telefonnumre med en ven fra Nettet uden dine forældres godkendelse.
- Fortæl straks dine forældre om ubehagelige oplevelser på Nettet, også selv om du er blevet bedt om at holde det hemmeligt.

Regler er selvfølgelig kun effektive, når de håndhæves strengt, men retfærdigt. Forældrene vil have lettere ved at håndhæve reglerne, hvis de selv er lydefri eksempler, hvis de lærer børnene de korrekte principper og lader dem vide, at de stoler på, at de vil træffe kloge valg. □

***Moroni underviser Joseph*, af Clark Kelley Price**

»Følgelig gik jeg [ud til Cumorahhøjen] ved slutningen af hvert år, og hver gang fandt jeg det samme sendebud dér og modtog instruktion og belæring af ham ... angående det, som Herren ville lade gøre, og hvorledes og på hvad måde hans rige skulle styres i de sidste dage« (JOSEPH SMITH–H 1:54).

Og det begav sig, at da min fader stod op om morgenen ... så han til sin store forundring en rund kugle af mærkelig forarbejdning på jorden, og den var af fin messing. Og inden i kuglen var der to visere, og den ene viste den vej, vi skulle gå i ørkenen ... Og det skete, at Herren talte til mig og sagde: Du skal bygge et fartøj på den måde, jeg vil vise dig, så jeg kan føre dit folk over disse vande ... Og efter at vi havde sejlet i mange dage, kom vi til det forjættede land« (1 Nephi 16:10; 17:8; 18:23).

DANISH

